CALVINIST CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

AUGUST 13, 1965 — No. 710 — 20th YEAR OF PUBLICATION

REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

Een Les uit New York

Een kleine negerjongen kwam op het trottoir achter mij aanhollen.
"Zoekt u Luis Alvarez?"
"Ja."
Hij keek me vreemd aan. "Die in de gevangenis zit voor dat ongelukkige jong?"
"Ja, ken je hem?"
De jongen bleef me aanstaren. "Is dat uw auto?" vroeg hij.
Ik kreeg een beetje genoeg van al die vragen. "Dat is mijn auto, ja. Waarom?"
De jongen trok zijn schouders op. "Man," zei hij, "u staat vlak voor zijn huis."
Ik voelde een rilling over mij gaan. Ik wees naar dat oude apartmenthuis, waarvoor ik geparkeerd stond. "Woont hij hier?" vroeg ik bijna fluisterend.
De jongen knikte.
Ik had God wel eens gevraagd, waarom gebeden soms onverhoord blijven. Maar het is eigenlijk moeilijker om te geloven, dat een gebed wel verhoord wordt. Wij hadden om Gods leiding gevraagd, en Hij had ons neergezet op de stoep van Luis Alvarez.
"Dank U, Here," zei ik hardop.
"Wat zei u?"
"Dank je wel," antwoordde ik, terwijl ik me tot het negertje richtte. "Heel erg bedankt."

Dit is een (vertaalde) passage uit het opmerkelijke boek "The Cross and the Switchblade" van Rev. David Wilkerson, — het boek, dat in 1962 voor het eerst werd uitgegeven en sindsdien achttien drukken beleefde.

(Luis Alvarez was een der daders van de moord op de gedeeltelijk verlamde jongen van vijftien jaar, die enkele jaren geleden in een van New York's parken lafhartig werd vermoord. Velen van ons zullen zich dit nog wel herinneren. De gehele beschaafde wereld heeft daar toen met de grootste afkeer kennis van genomen.)

Wij wilden wel graag, dat velen dit boek lazen, vooral onze jongeren. Dit wil niet zeggen, dat wij het in alles met de schrijver eens zijn. Rev. Wilkerson is stellig geen calvinist. Hij is predikant bij de Pentecostal Church en laat dit ook duidelijk uitkomen. Opvallend is bijvoorbeeld, dat bekeringen in het boek wel heel erg snel plaats vinden. Men vraagt zich af, of het in de praktijk inderdaad zo vlug gaat. Een bekering is meer dan een momentele gemoedsstemming.

En als het over het spreken in tongen gaat — veelal in kringen van de pinkstergemeenten een bewijs, dat men met de Heilige Geest is gedoopt — dan komen er toch wel sterke bedenkingen op. Een meisje uit de ghetto's van New York begint b.v. in "vreemde tongen" te spreken (blz. 168), maar verstaat zelf niet wat zij zegt. Paulus, wanneer hij het in 1 Cor. 14 over de vreemde tongen heeft, geeft duidelijk te kennen, dat degene, die in een tong spreekt, wel degelijk weet wat hij zegt, maar anderen weten dat niet en daarom adviseert de apostel, dat een tolk het zal uitleggen.

Deze en meer voorbehouden kan men hebben bij het lezen van Wilkerson's boek, en toch komt men onder de indruk van wat God doet in en door Rev. Wilkerson en zijn helpers. Onze medewerkster, Mrs. Ineke Parlevliet, is juist begonnen met een artikelen-reeks in "Christian Courier" over dit werk.

Het boek brengt ons niet alleen in nauw contact met de rauwe werkelijkheid van het leven van vele jongeren in Bronx, Richmond, Queens en andere delen van 's werelds grootste stad, het vraagt eigenlijk veel meer onze aandacht voor de verhoorde gebeden. In het hierboven aangehaalde gedeelte zegt Wilkerson dit typerend: *"Maar het is eigenlijk moeilijker te geloven, dat een gebed wordt verhoord."*

Telkens weer komt dit punt in zijn boek naar voren, zij het in verschillende bewoordingen.

Er wordt in Christelijke kringen veel gesproken over on-verhoorde gebeden. Vaak betekent dit eigenlijk, dat de dingen niet gaan zoals wij het gewild en gepland hadden. En dan doet zich een probleem aan ons voor. "Wij hadden er toch om gebeden?" En ális het dan anders gaat, dan wij gemeend hadden, wat dan? Is dan ons gebed onverhoord? Is het dan toch niet helemaal waar, wat er in de Bijbel staat, dat "al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen, en het zal u geschieden." (Mark. 11:24) Zo'n tekst vormt dan een moeilijkheid, die we liever uit de weg gaan. Wij zeggen dan tot elkaar, dat ons uitgangspunt altijd moet zijn, "Uw wil geschiede". En dit moet dan ons verder denken stoppen. Maar die tekst blijft er wel om staan, en die tekst vormt mede het Woord van God, dat onkreukbaar, onfeilbaar, onveranderlijk is.

Onlangs merkte iemand zeer terecht op, dat "Uw wil geschiede" toch in ieder geval bedoelt te zeggen, dat wij geloven moeten wat er in de Bijbel staat. Als er iets "Gods wil" is, dan is het toch zeker, dat wij niet twijfelen. Dat als God zegt, dat wij bidden zullen en ontvangen zullen, dat wij dan ook bidden en dat wij dan ook ontvangen zullen.

Iemand van gereformeerde opvatting heeft veel verschilpunten met iemand als Rev. Wilkerson, die pentecostal is. En als iemand van gereformeerde opvatting dan aangetrokken wordt door iemand als Rev. Wilkerson, kan het maar **zo gebeuren, dat de gereformeerde** opvatting als minder belangrijk aan de kant wordt geschoven. Dit is meer dan eens gebeurd. Meer dan omgekeerd!

Mensen van gereformeerde opvatting kenmerken zich door een grote trouw aan de Bijbel, — en toch laten zij een enorm potentieel liggen, waarvan zij het bestaan wel weten, maar dat zij weinig in praktijk brengen.

Daar heeft Rev. Wilkerson het ook over in zijn boek, — niet over die gereformeerden, maar over die geesteshouding. Hij zegt daarvan dat wij te weinig concreet bidden en te veel in het vage. Daarin zou hij wel eens groot gelijk kunnen hebben.

Ach, wij weten dit allemaal wel, en toch zijn wij ons er niet van bewust.

Er zijn ouders, die God bidden, dat hun kinderen mogen opgroeien als kinderen van Hem; dat zij het geloof en de wijsheid mogen ontvangen om ze daartoe groot te brengen. En als ze gebeden hebben, kunnen zij maar zo zeggen, dat je er zelf toch niets aan doen kunt, en dat ze maar hopen, dat hun kinderen de goede kant opgaan... Ziet u de tegenstelling? Aan de ene kant bidden zij, dat hun kinderen als kinderen Gods mogen opgroeien (en de Bijbel zegt, dat ge geloven moet, dat ge het ontvangen HEBT), en even later zetten zij er zelf een groot vraagteken achter. Zij "hopen" nu maar dat het goed komt...

Er is een kerkdienst, waarin de predikant (als spreekbuis van de gemeente toch zeker) God vraagt of de kracht van de Heilige Geest in die kerk en in het leven van die kerkleden tot uiting komen mag. En als de kerk uitgaat, kan je de mensen zo maar tegen elkaar horen zeggen, dat het toch maar een dooie boel "bij ons" is. Waar hebben ze dan toch om gebeden?

Men zou de voorbeelden schier tot het oneindige kunnen aanvullen.

Wat is ons bidden toch eigenlijk? Of het nu voor een zieke, of voor de kerk, of voor mijn eigen lastige karakter, of voor de overheid, of voor wat of voor wie dan ook is, — bidden we zo, dat wij geloven het al gekrégen te hebben?

Er zijn mensen, die dit maar een luchthartige en oppervlakkige manier van praten vinden. Alsof het zo gemakkelijk gaat! Alsof je maar kunt bidden en dan bij toverslag krijgen, wat je hebben wilt!

Het is helemáál niet zo gemakkelijk. En Wilkerson vond het ook lang niet altijd gemakkelijk, als hij de donkere buurten van New York in trok. Bid maar eens intens voor een bepaald concreet ding, en zie dan maar eens hoeveel krachtsinspanning of het kost om *alle* twijfel uit te bannen. Hoe gauw zegt U niet: ja maar... Dat komt niet, omdat de twijfel van buitenaf op ons inwerkt, maar omdat die twijfel *in* ons zit.

De Bijbel zegt echter, dat God niet wil dat wij twijfelen, wanneer wij bidden. En wij achten het een grote verdienste van "The Cross and the Switchblade", dat die boodschap daarin wordt doorgegeven.

Waarom kon een man als Rev. Wilkerson het wel meermalen? Omdat hij een ontzettend moeilijk werk onder de gangsters van New York ter hand nam, of omdat hij pentecostal is? Och kom toch! Het hangt niet af van het werk wat wij doen en het hangt zelfs niet af van de kerk waartoe wij behoren. Het hangt er van af of wij aan Gods kant staan. Niet iedereen wordt geroepen om in New York of in Chicago of in Toronto te gaan werken onder de "drug addicts". Gods werk is zo veelzijdig en zo wijd verspreid. De een krijgt een plaats in een park in New York en de ander krijgt een plaats in een gezin, waar een moeilijke echtgenoot of echtgenote of kind is. Hier wordt iemand in het ambt gezet en daar moet iemand in zijn werkkring laten zien wie hij is. Noem het maar: overal wordt de mogelijkheid geschapen en de "challenge" gegeven. Om het nu maar eens heel simpel te zeggen: de Heilige Geest staat klaar om Zijn enorme kracht te doen blijken, zodra de sluizen daarvoor worden opengezet. En die sluizen zijn ons gebed, ons gelovig en concreet gebed.

Heer, leer ons toch BIDDEN!

D.F.

TROUWE VOLGELINGEN

George Gates, Plattsburgh, N.Y., voerde in de afgelopen winter 40 Mallard eenden rijst en havermeel toen er voor hen niets meer te vinden was in een nabijgelegen vijver. Nu vertikken ze het om weg te vliegen. De gehele groep volgt George als hij in de buurt van de vijver wandelt en begeleidt hem ook als hij teruggaat naar zijn huis. We zijn nieuwsgierig of ook het jonge broed tot de volgelingen van George zal gaan behoren.

DE OORLOG IN VIETNAM GAAT VOORT

Troepen van de Amerikaanse 173ste Luchtlandingsdivisie springen uit een boven de grond hangende helicopter, om te worden ingezet bij acties tegen Viet-Cong rebellen, ongeveer 15 kilometer ten Noorden van de basis Bien Hoa.

CLAC BENOEMT NIEUWE VRIJGESTELDE

De dit jaar gehouden conventie van de Christian Labour Association of Canada machtigde het hoofdbestuur zo spoedig mogelijk iemand als vrijgestelde te benoemen. De toenemende activiteiten van de organisatie maakte het noodzakelijk om naast de heren G. Vandezande en T. Antonides een derde volledige kracht aan te stellen.

In het laatste nummer van "The Guide" wordt bekend gemaakt, dat Stan De Jong als zodanig is benoemd en deze benoeming heeft aangenomen.

Mr. De Jong woont in Corunna, Ont., was voor zijn benoeming accountant bij Dupont of Canada Ltd., terwijl hij voordien in dienst was van The Bank of Montreal, waar hij in verschillende bijkantoren werkzaam is geweest.

De benoeming zal 1 oktober a.s. van kracht worden of zo mogelijk eerder. Alsdan zal Mr. De Jong zich metterwoon in Toronto vestigen.

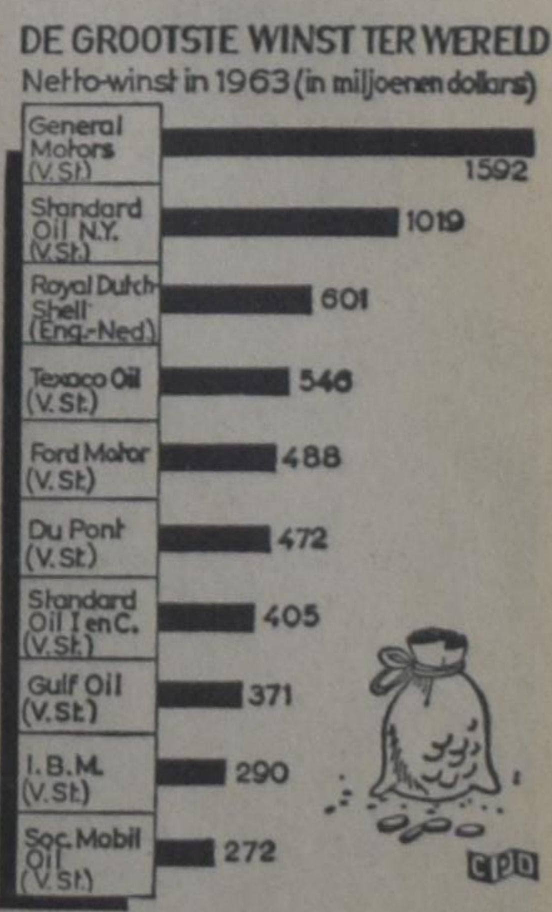

DE TIEN GROOTSTE WINSTEN VAN DE WERELD

Gerekend naar de netto winst over 1963 zijn van de tien grootste "winstmakers" ter wereld er 9 een Amerikaans bedrijf, alleen de Royal Dutch/Shell is een Brits-Nederlands bedrijf.

Grote ondernemingen maken grote winsten, dat blijkt uit onze grafiek. Deze winsten vergroten de mogelijkheden voor zelffinanciering en het schept meer researchmogelijkheden die de nieuwe uitbouw en expansie creëren.

INGEZONDEN

Recht en Vrijheid

Wilt u wel geloven dat wij haast de tel kwijt raken als wij trachten na te gaan hoeveel "gevallen" de C.J.L. Foundation thans in behandeling heeft? Feitelijk moest het mogelijk zijn voor alle lezers eens een bestuursvergadering bij te wonen, om up-to-date te raken met wat er al zo aan de hand is. Onze gemeenschappelijke actie ter verkrijging van vrijheid ten aanzien van werkgelegenheid en vrijheid van vereniging breidt zich steeds meer uit, maar wie zal er niet mee instemmen dat de lasten licht zijn als wij zien hoeveel gelegenheid er is te getuigen?

Neem bijvoorbeeld deze korte opsomming:

Edmonton — Mr. Segger, werkzaam by Economy Plumbing Ltd., kreeg na aanhoudend protest de van zijn salaris ingehouden union dues terug, en betaalt nu aan een liefdadigheid.

Guelph — Mr. Groenendijk's verzoek, schriftelijk zowel als mondeling, vrijgesteld te worden van gedwongen betaling aan de socialistische Steelworkers, werd domweg afgewezen. Leden van de Steelworkers ter plaatse noemden de vertegenwoordiger van onze Foundation, Mr. Vandezande, die Mr. Groenendijk terzijde stond tijdens de union meeting, een Nazi!

Orangeville — De drie mannen die enkele maanden geleden onrechtmatig werden ontslagen omdat zij weigerden de Steelworkers te steunen, en die na onze actie weer werden aangenomen, kregen onlangs ook eindelijk hun achterstallige loon voor die periode uitbetaald. Uiteraard moest onze advocaat de werkgever op deze noodzaak wijzen.

Orangeville — Werknemers van Filtro Electric Ltd., die gezamenlijk de bedrijfsleiding benaderden met hun gewetensbezwaar tegen de C.L.C. bond in hun fabriek, zagen hun actie bekroond met een contract waar geen gedwongen lidmaatschap, noch gedwongen betaling in voorkomen.

Vancouver — De werkgever van Mr. E. Numan staat onder hevige druk hem te ontslaan omdat Mr. Numan weigert de Floorlayers Union, aangesloten bij de bekende Carpenters Brotherhood, te ondersteunen.

Vancouver — De actie ten aanzien van Mr. Mostert's ontslag in 1964, zal naar alle waarschijnlijkheid vroeg in dit najaar worden aangevangen.

British Columbia — C.J.L. supporters in British Columbia zijn druk bezig met het organiseren van een petitionnement, hetwelk gedurende september zal worden gehouden.

Bowmanville, Hamilton en Weston — Goede bekendheid kreeg onze organisatie via artikelen in kranten in deze plaatsen.

Ruwweg een dozijn andere gevallen bevindt zich in een stadium dat weinig of geen bekendheid aan de feiten gegeven kan worden. Bovendien hopen wij een volgend keer meer bijzonderheden te geven over hetgeen in de States geschiedt op dit terrein, namelijk de actie "Right To Work Laws" van de boeken te schrappen. Verder hopen we een verslag te geven van de gebeurtenissen ten aanzien van het petitionnement dat wij twee jaar geleden in Ontario hielden, en waarop wij nu ineens danig reactie gekregen hebben.

Voor dit keer willen wij nog enkele details geven van twee "gevallen", namelijk de "Van Manen case" en de "McRuer Commission".

Namens Mr. Van Manen diende onze advocaat op 23 april 1965 een dagvaarding in waarbij zowel Afdeling 775 van CUPE in Weston alsmede de Gemeente Weston zelf worden gedagvaard. Kort gezegd worden de twee andere partijen gedagvaard omdat op onrechtmatige en onwettige wijze gelden van Mr. Van Manen's salaris worden ingehouden ten behoeve van de niet-Christelijke bond, de Canadian Union of Public Employees. De dagvaarding die liefst 7 getypte vellen beslaat verklaart in detail de gebeurtenissen van de laatste jaren en in bijzonder het laatste jaar. Zeer belangrijk is het gedeelte waarin staat dat Mr. Van Manen een Christen is wiens geloof en overtuiging gebaseerd is op de Bijbel, dat dit hem er van weerhoudt steun te geven aan elk soort vakbond

a. die niet gebaseerd is op de Bijbel en op principes welke God's almacht erkennen.

b. die nadrukkelijk weigert God als Schepper van het heelal te erkennen alsmede het feit dat Zijn bestier essentieel is voor het werk van de mens en voor een harmonieuze oplossing van diens problemen.

c. die niet erkent dat de mens alleen afhankelijk is van God en Zijn wet voor het vervullen van zijn economische behoeften.

d. die weigert te erkennen dat elk mens, tezamen met alle andere mensen, het recht heeft voor de vruchten van zijn arbeid te werken, deze vruchten mag genieten en behouden en dat het de rol van de regering is in opdracht van God deze rechten te beschermen.

e. die ontkent dat alleen Bijbelse principes gelding hebben voor de gedragingen van de mens, en die derhalve noch in principe noch praktijk gebonden is door de Christelijke beginselen van liefde en sociale gerechtigheid zoals die geleerd worden in de Bijbel.

Een volgend gedeelte van de dagvaarding maakt duidelijk dat het karakter van de Canadian Union of Public Employees, de Ontario Federation of Labour waar het bij is aangesloten, zowel als het overkoepelend orgaan, de Canadian Labour Congress, (C.L.C.), juist bepaald wordt door het geloof van het rationalisme, humanisme en socialisme, welke strijdig zijn met het Christelijk geloof. Verder wordt dan ook uitgelegd het verband dat bestaat met de socialistische politieke partij, de New Democratic Party, (NDP), zowel als de voornaamste inhoud van de overtuiging van deze partij.

De advocaat van CUPE gaf aan onze vertegenwoordiger, Mr. B. A. Kelsey, als reactie onmiddellijk de opmerking, dat het verontrustende consequenties zou hebben voor de vakbeweging indien wij in het gelijk worden gesteld! En hij begon onmiddellijk met alle macht te trachten een opening in onze "case" te vinden. Reeds driemaal moest Mr. Kelsey voor een afdeling van het hooggerechtshof verschijnen om een bepaald gedeelte van de dagvaarding te verdedigen, waar de advocaat van CUPE meende een opening gevonden te hebben. Drie keer reeds liep de poging op niets uit! Let wel, dit betroffen slechts gedeelten van het geval. Op zijn vroegst in het najaar zal Mr. Van Manen's "case" in zijn geheel worden bepleit. Gaat u eens na hoeveel dagen en dagen van voorbereiding, bespreking en verdediging reeds nodig waren!

Verder schreven wij enkele maanden geleden dat wij van plan waren een aantal onjuiste opmerkingen gemaakt door Mr. Archer, president van de Ontario Federation of Labour, ten overstaan van Mr. (ex Chief Justice) J. C. McRuer, de eenmanscommissie inzake "Civil Liberties" in Ontario, zo gauw mogelijk te corrigeren. Na uitgebreide bestudering van de aanbieding destijds door Mr. Archer gemaakt, stelden wij een aantal opmerkingen op die gedurende de tweede helft van juli aan Mr. McRuer zijn toegezonden.

Onze opmerkingen stellen zeer duidelijk aan de orde dat de huidige praktijken van zekere vakbonden slechts een holle imitatie van een democratische werkwijze zijn. Dat in feite geheel geen rekening wordt gehouden met de overtuigingen van hen die door een andere bond vertegenwoordigd wensen te zijn. Dat de bonden juist door hun zwakke positie toevlucht nemen in de dwangmethodes van de "union securities" om de andere veertig of bijna vijftig procent van de werknemers tot steun te dwingen. De twee laatste alinea's van onze opmerkingen geven wij onvertaald aan u door, waar onze advocaat verwijzende naar Mr. Archer's Brief schreef:

"Misleading reference is made in the Brief to trade unions whose membership is open only to members of "one religious belief". No such trade union is known in Canada. On the contrary, although no one would suggest that membership in any trade union is confined to supporters of "one political party", the fact that trade unions affiliated with the Ontario Federation of Labour actively participate in the work and the promotion of the "religion" of the New Democratic Party, effectively prohibits many people from supporting such unions and no doubt would prevent many more people from doing so were it not for the fact that their livelihood is directly dependent upon their unwilling support of those trade unions. The grudging admission in the Brief that "conformity is not necessarily a virtue", must be read in the light of the sneering reference in the same sentence to "those few" who are to be allowed the "license" to go "their peculiar way". It should be remembered that the same sneers have throughout history been directed against "those few" who have taken a stand on behalf of all men for religious and political freedom, and the fruits of whose sacrifices all men have come to enjoy. All we ask is that every man be "free to join a trade union of his own choice", a freedom already protected in principle in The Labour Relations Act, and which now requires to be respected and enforced as an inviolable civil right."

Kunt u zich voorstellen dat er zeer veel werk is verzet door de C.J.L. Foundation, of in 't bijzonder door onze advocaat, Mr. Kelsey? Gaat u eens na wat wij al zo reeds hebben beschreven dit jaar, de resultaten die we mochten zien, de gelegenheden die we nu hebben een aantal rechtszaken aan de gerechtshoven voor te leggen! Verwondert het u dan, dat wij na afrekening van de kosten tot aan het einde van juli bemerkten een paar honderd dollar tekort te hebben? Verder zijn al onze rekeningen voldaan, maar de eigenlijke acties moeten later dit jaar nog komen, in het hooggerechtshof van Ontario en in het hooggerechtshof van British Columbia, plus alle andere gevallen die we hebben. Vóór 't eind van het jaar moeten wij zeker nóg eens $2,500 uitgeven, wellicht meer, en u kunt ons nu helpen.

De laatste twee maanden ontvingen we liefst $500 van een aantal Christian Reformed Churches: mogen er nog vele andere zijn die de noodzaak van ons werk zo bemoedigend steunen.

Wilt u onze nood ernstig overwegen?

C.L.J. Foundation,
(The Committee for Justice and Liberty),
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

DE VERJAARDAG VAN PRINSES IRENE

Op het buitenverblijf van de koninklijke familie in Porto D'Ercole is donderdag 5 augustus de verjaardag van H.K.H. Prinses IRENE gevierd. De foto toont, v.l.n.r., Prins Hugo Karel, Prinses IRENE, Prins BERNHARD en H.M. de KONINGIN.

BARTH SCHRIJFT IN BUNDEL VOOR PROF. BERKOUWER

AMSTERDAM — Karl Barth behoort tot degenen die een bijdrage leveren voor de bundel wetenschappleijke opstellen, die prof. dr. G. C. Berkouwer bij zijn zilveren ambtsjubileum — 11 oktober zal het vijfentwintig jaar geleden zijn, dat hij het ambt van hoogleraar aan de Vrije Universiteit aanvaardde — wordt aangeboden. Dit dank zij de activiteit van een huldigingscomité dat begeleid wordt door een erecomité, waarin ook kardinaal Alfrink zitting heeft genomen.

Het "gewone" comite bestaat uit de gereformeerde theologen prof. dr. R. Schippers, prof. dr. G. E. Meuleman, prof. dr. J. T. Bakker en dr. H. M. Kuitert. Het erecomite is samengesteld uit vijftien notabele figuren uit binnen- en buitenland.

Aan de feestbundel werken behalve Barth nog vele andere geleerden mee: een voornaam interconfessioneel en internationaal gezelschap. Er komen bijdragen van Barth, Oscar Cullmann, Heiko Oberman, Torrance en Otto Weber. Roomse medewerkers zijn Hans Küng, Schillebeeck en Schoonenberg. Uit Nederland werken de volgende hoogleraren mee: Bakhuizen van den Brink, Berkhof, Van Niftrik, Nauta, Polman, H. N. Ridderbos, Schippers en Van Unnik. De bibliografie van prof. Berkouwers oeuvre verzorgt dr. M. J. Arntzen (die zich in zijn recente brochure op onderscheidene punten tegen de straks jubilerende hoogleraar heeft gekeerd).

— "Trouw".

HET HOOGTEPUNT VAN DE JAPANSE MACHT

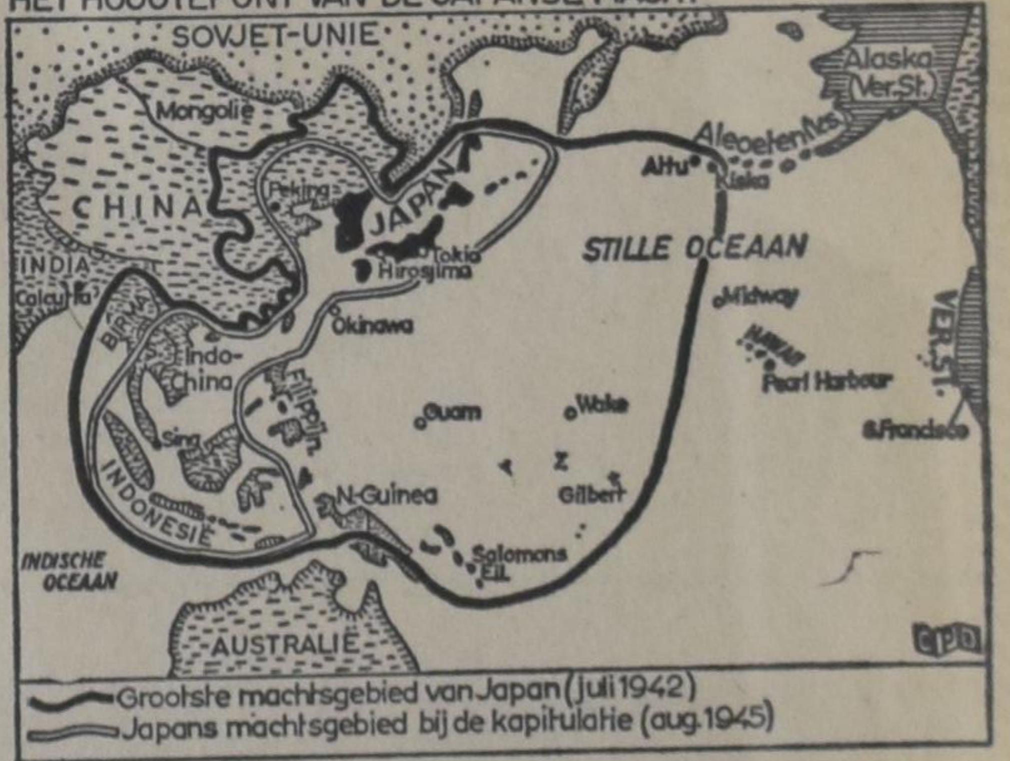

TWINTIG JAAR GELEDEN VIEL JAPAN

Op 7 december 1941 begon Japan de oorlog tegen de Ver. Staten, op 5 augustus 1945 viel de atoombom op Hirosjima en op 14 augustus 1945 gaf Japan zich over. Daarmede kwam de tweede wereldoorlog, die in september 1939 tegen Hitler-Duitsland begonnen was, tot een einde. Hoe groot de uitbreiding van de Japanse macht in de oorlogsjaren is geweest toont onze kaart. Het toont tevens aan hoe groot de prestaties van de geallieerden zijn geweest die over een dergelijk gebied moesten strijden tegen een tegenstander die het voordeel van de "binnenlijn" bezat.

Eau . . . !

WAT KNAP JE DAAR VAN OP!

Geprijsd
van $1.00 tot en met $4.50
Alleenvertegenwoordiger voor Canada:
Fred R. Vandervelde, P.O. Box 184, Hamilton,

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

DE NIEUWE STEDEN

van Brits Columbia

DOOR ED. ARROL

(Canadian Scene) — Een deel van de romantiek van de oude houthakkersdagen in de bossen van Brits Columbia dreigt met de aanbouw van nieuwe steden en dorpen verloren te gaan. Het oude, vertrouwde bunkhouse, de verblijfplaats van zovelen, dat voor 25 dollar per maand kon worden gehuurd, maakt plaats voor moderne woningen van $17,510.00.

De hutten, die tijdens de laatste zitting van de Wetgevende macht van Brits Columbia zo hevig werden becritiseerd, zullen worden afgebroken naarmate meer nieuwe woningen voltooid en door de houthakkers betrokken worden. McMillan Bloedel en Powell River Company heeft een aanvang gemaakt met de aanbouw van 350 woningen in drie van haar afdelingen aan de Westkust, in een poging om betere woongelegenheden te scheppen en het aanzien van de houthakkerskampen te verbeteren. Tien moderne drie slaapkamerwoningen met "carports" zijn reeds gebouwd in de Kelsey Bay afdeling van deze onderneming, ongeveer 150 mijl ten Noorden van Vancouver op het Vancouver Eiland. In totaal is het plan daar 230 van stroom en waterleiding voorziene woningen over een oppervlakte van 100 acre op te trekken. Voor het Port Hardy gebied heeft men plannen voor 46 huizen en voor Port Clement op de Queen Charlotte Islands 72 huizen ontworpen. (Na voltooiing van de papierfabriek van de Tahsis Company aan Gold River, aan de westkust van Vancouver Island, verwacht men dat de nieuwe stad een bevolking van 2.000 zielen zal tellen.

Onder het McMillan Bloedel plan zullen de huizen tegen kostprijs aan de werknemers worden verkocht en als een verdere aansporing zal een ieder die een huis op deze manier koopt van de onderneming $2.000 ontvangen. Dit brengt de netto kosten dus op $15.510. Tegen een down payment of eerste betaling van tien procent of $1,150 en een hypotheek over 25 jaar tegen 6½% worden de maandelijkse betalingen met inbegrip van belastingen, water en afvoer en verzekeringen, ongeveer $113.

De eerste nieuwe gemeente is op 16 juni 1956 in Port Alice op het noordelijk deel van het Vancouver Island opgericht. Dit Port Alice plan is uniek om het feit, dat het geheel door de plaatselijke inwoners is opgezet. Het strekt zich uit over een afstand van vijf mijl langs de kust aan de oostkust van Neroutsos in het noorden van Vancouver Island.

Port Alice met de grote cellulose fabriek van Rayonier of Canada ligt ten zuiden daarvan en is tot industriegebied verklaard. Twee mijl ten noorden ligt Rumble Beach, waar een modelstad is geprojecteerd, geheel met scholen, winkelcentra en ontspanningsgelegenheden. Behalve deze Rumble Beach zijn er ook nog twee eilanden die men voor recreatiedoeleinden heeft gereserveerd.

Op dezelfde manier is men bezig met het organiseren van gemeenten in Port Hardy, Port McNeill, Kelsey Bay en Gold River en men verwacht, dat er voor het einde van het jaar minstens een dozijn voltooid zullen zijn.

EEN ZONDAGMORGEN IN HET KAMP

Gedurende de eerste tijd van het houthakken in Brits Columbia was dit een typisch kamp gezicht. De mannen stonden in de rij om hun kleren te wassen door ze te slaan met stokken in houten emmers. Dit soort slaaphutten was erg algemeen in die dagen rond 1902. Dit is nu echter niet meer het geval en MacMillan, Bloedel en Powell River Limited zijn van plan om dit jaar moderne woningen te bouwen met twee en drie slaapkamers voor een bedrag van 1 miljoen dollar.

CANADESE ECONOMIE ERNSTIG BEDREIGD DOOR DE HAVENSTAKING

Het ziet er voor de farmers in West Canada en dientengevolge voor de gehele economie van het land goed uit, — als tenminste de havenarbeiders geen roet in het eten gooien. Niet alleen zijn de verwachtingen voor een overvloedige oogst zeer gunstig, maar tevens zijn er verschillende landen aan de overzijde van de oceaan van plan grote hoeveelheden Canadees graan te kopen.

Vandaar dat de regering alles in het werk stelt om een einde te maken aan de staking. Gelukt dit dan zullen de havens aan de Pacific kust de grootste graantransporten in hun geschiedenis beleven. Verschepingen zullen het record van 220,000,000 bushels van 1963-1964 verre overtreffen.

Rusland, Tsjecho-Slowakije, Rood China en Bulgarije hebben allen te kennen gegeven grote partijen Canadees graan te willen kopen. De Canadese Wheat Board heeft bovendien een grotere belangstelling geconstateerd onder Europese landen om hier graan te kopen.

Op 1 augustus j.l. arriveerde een Russische delegatie in Canada. Het doel van die delegatie is echter niet alleen graan-aankoop, doch tevens verkoop van Russische goederen aan Canada.

Onder de Canadees-Russische handelsovereenkomst, welke in april 1963 werd getekend, hebben de Russen slechts een jaar om de overeenkomst af te ronden. In het laatste jaar, van april 1965 tot april 1966, moeten de Russen nog 18,700,000 bushels tarwe kopen. Het ziet er echter naar uit, dat hun afname groter zal zijn.

Een typische moeilijkheid doet zich voor bij de onderhandelingen tussen de Russen en de Canadezen. De Russen kunnen maar moeilijk begrijpen, dat de Canadese zakenlui vrij zijn in het plaatsen van hun orders. Het is heel begrijpelijk, dat de Russische regering weinig te spreken is over het feit, dat onder de overeenkomst de Russen altijd veel meer van Canada kopen, dan de Canadezen van Rusland. Zij kunnen niet inzien, dat de Canadese regering de zakenmensen hier niet kan dwingen Russische produkten te kopen.

De Canadese ambtenaren moeten proberen het aan de Russen duidelijk te maken, dat de Canadese zakenman volkomen vrij is te kopen waar en wat en wanneer hij wil. De Russen begrijpen wel, dat de Wheat Board een agentschap is, dat in de eerste plaats het belang van de Prairie farmer op het oog heeft, maar zij kunnen niet inzien, dat wanneer iemand bontvellen wil kopen, hij niet gedwongen kan worden deze in Rusland te kopen.

In 1963 exporteerde Canada naar Rusland voor ongeveer 150 miljoen dollar. In 1964 werden grote hoeveelheden graan aan Rusland verkocht, hetgeen het exportcijfer deed klimmen tot ongeveer 316 miljoen dollar. Daartegenover exporteerde Rusland naar Canada in 1963 voor nog geen 2½ miljoen dollar, welk cijfer in 1964 opliep tot bijna drie miljoen dollar. Het is volkomen begrijpelijk, dat de Russen deze scheve balans niet aanstaat. Zij willen veel liever deze cijfers meer in evenwicht hebben, ook al hebben beide landen veel gelijke exportprodukten.

Onlangs heeft een Russische professor geschreven, dat Canadese kopers een onvolledige indruk hebben van hetgeen Rusland heeft aan te bieden. Daarom drong hij er op aan, dat beide landen zouden moeten trachten de Russische produkten meer onder de aandacht te brengen.

De Russische professor voorzag, dat de Russische uitvoer in de volgende twintig jaar verviervoudigd zou worden.

In zekere zin geldt hetzelfde voor Communistisch China. Ook dit land wil meer graan in Canada kopen, doch dringt er op aan dat Canada meer Chinese produkten zal kopen.

Het huidige graanverdrag met China, dat in juli 1966 afloopt, voorziet in een Canadese leverantie van 187 miljoen bushels. Men verwacht echter, dat China spoedig zal trachten in Canada meer graan te kopen, dan waarin het verdrag voorziet.

Het ziet er dus voor de Canadese graanbouw en -handel niet erg somber uit. Het graan voor China wordt geheel via de havens in British Columbia verscheept. Ook een deel van het Russische graan gaat via de Pacific.

De havenarbeiders dragen met hun staking wel een grote verantwoordelijkheid voor de economie van het gehele land. Het is daarom verklaarbaar, dat de regering alles doet om aan deze staking een einde te maken.

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT . . .
kome maar naar
BRAMPTON,
de stad van de toekomst!
Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen . . .
en Frank Harkema helpt iedereen
met werk, huizen kopen of huren.
FRANK HARKEMA
REAL ESTATE BROKER
29 McLaughlin Rd. North — Brampton, Ont.

OK TRAVEL TOURS
REISBUREAU
Bel of schrijf
In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169
In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488
O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

FOTO'S VAN MARS

De zes stapels computer gegevens waarmee Bill Trester hier werkt in het Caltech Jet Propulsion Laboratory in Pasadena, Calif., zijn Mariner 4,s foto's no. 11 tot en met 16 van Mars. Toen deze foto genomen werd was Mariner 4 op een afstand van 140 millioen mijlen.

HET NIEUWSTE IS ALTIJD BIJ
KNOB HILL
HOOVER
WASHER-SPIN DRYER
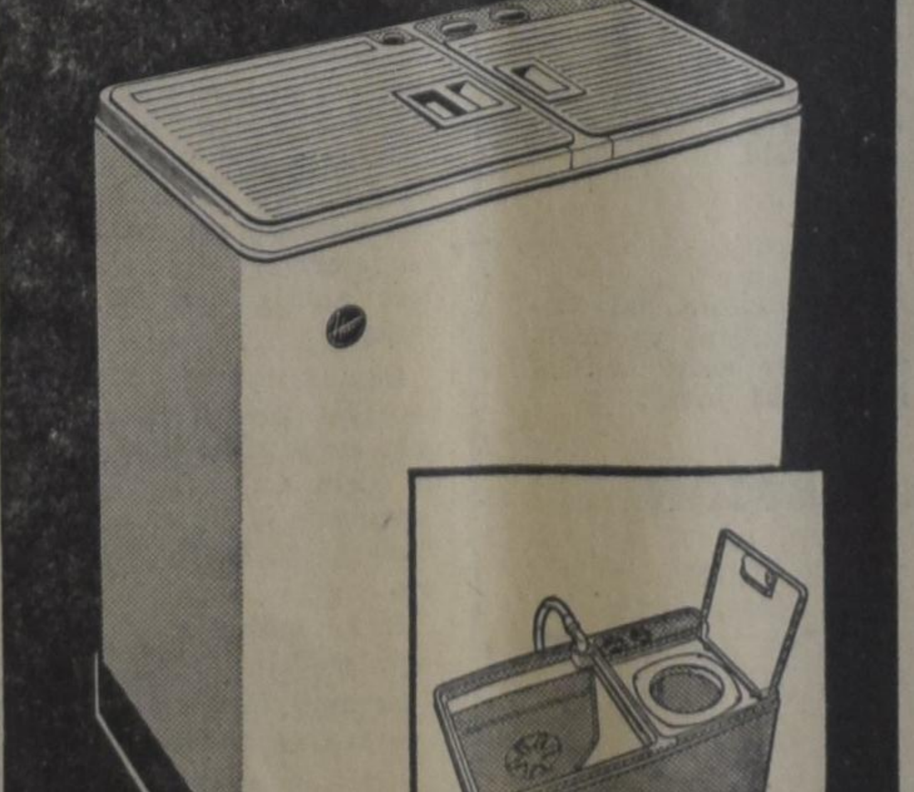
EFFICIENT
Uses just under 9 gallons of water. Has suds-saver too.
FAST
Washes and spins in 8 minutes.
QUALITY
Two motors. Stainless Steel Tub.
KNOB HILL
FURNITURE AND APPLIANCES LTD.
2623 EGLINTON AVE. E. SCARBORO, TORONTO AM 7-3381
OX 9-3741
1597 ISLINGTON AVE. N. REXDALE, TORONTO 741-3420

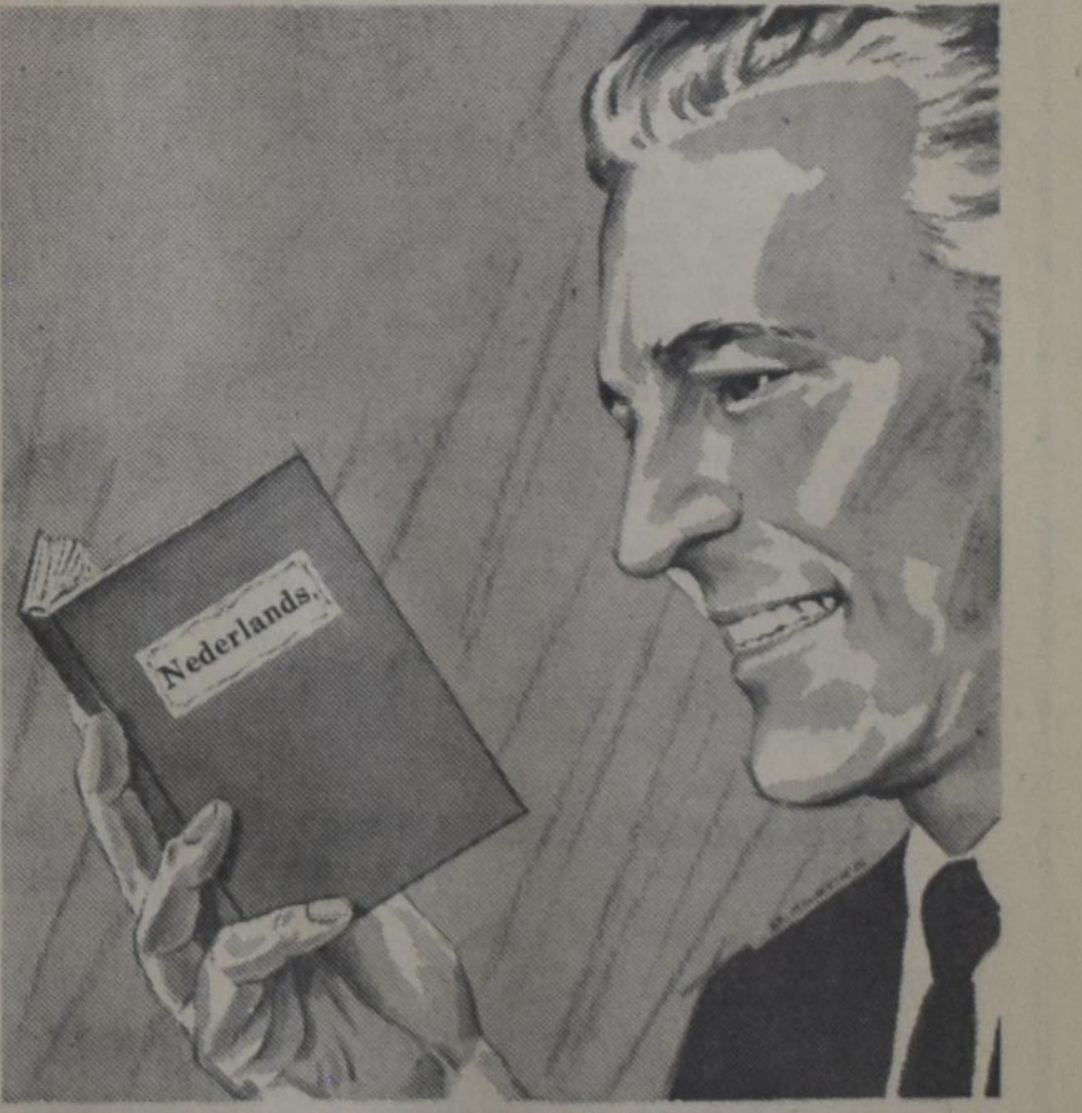

Misschien spreekt onze bankmanager Uw taal niet maar hij begrijpt U wel, wanneer U geld nodig heeft.
Duizenden mensen lenen geld, snel en gemakkelijk en tegen een lage rente, van de Scotiabank — voor een auto, een televisie ontvanger, een wasmachine of een koelkast. Scotia Plan Leningen gaan vergezeld van levensverzekering, welke U niets kost. Terugbetaling geschiedt in bedragen, welke Uw inkomen mogelijk maakt. Bij de Scotiabank bent U welkom. In Uw omgeving is er een manager van de Scotiabank, die begrip heeft voor Uw behoeften. Hij zou graag kennis met U willen maken. In vele filialen kunt U een employee vinden, die Uw eigen taal spreekt.
Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

Beelden van en uit
NEDERLAND

☆

(N.B. Tengevolge van de poststaking ontvingen wij onderstaande artikelen op dezelfde dag. - Red.)

SPIEGELBEELDEN VAN DEZE TIJD

Hoe zal Europa er gaan uitzien?

Een Verenigde Staten van het avondland of een Euroipa der vaderlanden?

De vraag is door de crisis in de Europese Economische Gemeenschap (Common Market) actueel geworden.

In vier van de zes landen, die de E.E.G. vormen, wordt gekozen voor het eerste, de supra-nationale figuur; Frankrijk's president **De Gaulle** is een uitgesproken voorstander van de laatste federatieve samenwerking, zonder dat de nationale souvereiniteit in gevaar komt en België hangt tussen de beide standpunten in.

Men dient te begrijpen, dat het de Regering en de politici zijn, die de keuze doen. In Nederland althans is er van een uitspraak van het volk nog geen sprake geweest. Men maakt er zich ook allerminst druk over. Dit komt, omdat het vraagstuk zelf te ver van het volk afstaat. De Kolen- en Staal Gemeenschap kwam tot stand en het resultaat was stijging van de kolenprijzen; men volgde de onderhandelingen op het gebied van vlees en zuivel en het resultaat: stijging van de consumptieprijzen en versterking van de concurrentie.

Geen wonder, dat het volk nu niet in laaiende geestdrift staat over de groei naar één Europa. Want een ieder begrijpt, dat het bij de zes niet kan blijven en dat ook Engeland, de Skandinavische landen, Zwitserland en Oostenrijk daartoe zullen moeten behoren, zal er werkelijk van een Verenigd Europa sprake zijn. Spanje en Portugal laten we dan nog maar even buiten beschouwing.

Waarom kiezen de Nederlandse staatslieden nu voor een supranationale staatsvorm, waarbij verlies van eigen souvereiniteit, uitholling van het Koningschap en een mee door anderen bepaalde economische structuur, het gevolg zullen zijn?

In de Eerste Kamer is bij de behandeling van de begroting van Buitenlandse zaken door verschillende sprekers Minister **Luns** nog eens aangemoedigd om zijn been stijf te houden. D.w.z., zich te blijven verzetten tegen het Franse standpunt en speciaal dat van Generaal De Gaulle.

Als een Christelijk-Historisch man als **Prof. Van Hulst** daarbij zegt, dat De Gaulle de enige is, die in zijn eigen grootheid gelooft en past in een wassen beeldententoonstelling, doet hij ongetwijfeld aan Frankrijk's president groot onrecht.

Toegegeven, De Gaulle is een moeilijke partner, maar dat wettigt niet hem neer te halen. Hij heeft in Frankrijk de orde hersteld, het economisch leven op gang gebracht en een natie weer "the spirit" hergeven, nodig om het leven te stuwen. Naar veler mening op een minder democratische wijze en vandaar, dat oud-premier **De Quay** het een hele geruststelling vond, de ervaren en strijdbare minister Luns nog op zijn post te weten.

Daarmede is het laatste woord echter nog niet gezegd. Het redden van de "democratie van Europa" door instelling van een Europees parlement en wat dies meer zij, is maar weinig meer dan een frase, een kreet.

Men behoeft niet zo ver te gaan als de bekende en bekwame journalist **H. A. Lunshof** in "Elseviers Weekblad", door niet De Gaulle, maar Fanfani (Italiaans minister van Buitenlandse Zaken) en Hallstein (Voorzitter van de Europese Commissie) de schuld van de crisis in de E.E.G. in de schoenen te schuiven, om toch oog te houden voor de realiteit.

Is nu een supra-nationale staatsvorm zo aantrekkelijk voor een klein land als het onze? Men krijgt de indruk, dat de vrees voor De Gaulle's "imperialisme" hierbij een rol speelt. In het Europa der Naties zou een samengaan van Frankrijk en Duitsland zoals Adenauer en De Gaulle vastlegden in een vriendschapsverdrag, uiteraard een ondergeschikte rol inhouden voor de kleinere landen. Integreert men gezamenlijk in een "Verenigd Europa", dan zijn meer objectieve maatstaven denkbaar. De president van Amerika is zeker niet bij voorbaat een inwoner van de Staat New York, the Imperial State.

Aan de andere kant, ook in de Protestantse partijen is een voorkeur voor de "democratie", hoewel men weet een wel heel kleine minderheid te zijn. De nominaal Roomse overheersing wordt evident.

Dit nu moest toch wel tot nadenken en een grotere reserve tegenover de supra-nationale gedachte stemmen!

* * *

Er kwam nog een ander interessant punt in de Eerste Kamer aan de orde, n.l. het besluit van de Regering om f 100.000,— te geven aan het Defence and Aid Fund, ter verdediging van de slachtoffers van de apartheidspolitiek in Zuid-Afrika. Het slot van ons vorig artikel in Calvinist-Contact verried reeds, dat wij met dit voornemen weinig gelukkig waren. De critiek van de heren **Berghuis** (A.R.), **De Quay** (Kath.) en **Van Hulst** (C.H.) vond bij ons dan ook ten volle weerklank.

De heer Berghuis noemde het besluit onverstandig en niet beleidsvol, de heer De Quay vond het Aid Fund niet zulk een solied zaakje en de heer Van Hulst sprak van overhaaste steun en een averechtse uitwerking.

Bij de socialisten en de liberalen vond minister Luns steun. Wat de eerste betreft begrijpelijk, doch voor wat de liberalen betreft wel heel zonderling. Wat zouden de voorvaderen van de heer **Van Riel** wel zeggen, als ze zijn argumenten hadden gehoord. Waarschijnlijk: words, words, words!

De Regering-Cals heeft een wetsontwerp ingediend om dat jaar 33 miljoen gulden als extra ontwikkelingshulp uit te geven. Het zal wel goed bedoeld zijn, maar de huidige wijze van hulp aan "in ontwikkeling zijnde gebieden" kan ons niet imponeren. Ook hier zou het woord "averechtse" uitwerking, niet geheel misplaatst zijn. In Den Haag rijden de vertegenwoordigers van sommige dezer landen in nog belangrijk duurdere auto's, dan b.v. de Amerikanen.

Een lichtpuntje! U wilt zeggen, voor de auto-fabrikanten. Mischien ook, doch wij bedoelen de elf van de drie en dertig miljoen, die ten goede komt aan de West: Suriname en de Nederlandse Antillen.

Maar mischien is dat te nationaal gedacht.

Ik mag U voorts vertellen, dat de zomer eindelijk begonnen is in Nederland en dat de vakantie van de bouwvakkers onder gunstig weer is ingezet. Als andere jaren: Nederlanders naar het buitenland en buitenlanders naar Nederland. De ongedwongen éénwording!

Zandvoort's auto-races eindigden met een relletje. De grote **Colin Chapman**, de manager van de aanstaande wereldkampioen Jim Clark, belandde voor een nacht in de cel van het politiebureau. Je mag nu eenmaal niet een Nederlandse politie-agent in het gezicht slaan. Zelfs een Brit niet. Sommige Nederlandse kranten zouden zichzelf niet zijn, als ze niet politie en justitie in staat van beschuldiging, in plaats van de driftige Engelsman, stelden.

Nogal opwinding ontstond over een rede van de C.N.V.-voorzitter **Jan van Eibergen**. Hij wil een vrijer loonsysteem en gaf een harde pil aan de werkgevers (speciaal de fabrikanten in de textiel) te slikken, alsmede aan de medespelers in de Stichting van de Arbeid, de boeren- en middenstandsorganisaties. De reactie van die zijde voor de t.v. waren allerminst mals.

Tenslotte, Prof. Berkouwer gaat jubileren.

Het ere-comité wordt aangevoerd door "Zijne Eminentie" Kardinaal Alfrink en afgesloten door Dr. Arntzen, die pas in een door hem geschreven brochure "De crisis in de Gereformeerde Kerken" zijn leermeester fel aanviel.

Aan de jubileumbundel werken voorts mede Karl Barth, Oscar Cullman, Hans Küng, Otto Weber en anderen.

Spiegel van deze tijd!

Cn.

Een Schaduwbeeld van deze tijd

Golf van Geweld

Ergens — waarin weet ik niet meer — las ik, dat in de Verenigde Staten de meeste moorden plaats vonden, op één land na, waar percentsgewijze het aantal nog hoger was, n.l. Nederland.

Het klonk mij vreemd in de oren en tenzij men met bewijzen komt, ben ik nog niet bereid om dit als een feit te aanvaarden.

Wij kennen in Nederland geen gangsterdom, geen racketeering, geen georganiseerde misdaad, geen corruptie die het openbare leven verziekt.

Daarom mag, dunkt ons, aan deze uitspraak met recht worden getwijfeld. Voorshands voelen we ons in Amsterdam en Den Haag dan ook "veiliger" dan in New York en Chicago.

Wil dit zeggen, dat in Nederland geen misdaad voorkomt, geen moord en doodslag plaats vindt? Zeer zeker niet. In de na-oorlogse jaren in toenemende mate. Men spreekt zelfs van een golf van geweld. De jeugddelinquentie nam in ernstige mate toe, fraude is aan de orde van de dag en het aantal slachtoffers, een gewelddadige dood stervend, is niet gering.

Typisch is het verschil van frequentie in misdaad in diverse gebieden van ons land.

Uiteraard dient men met cijfers op dit terrein zeer voorzichtig te zijn.

Beziet men de provincies in het licht van de veroordeelden wegens misdrijven (belastingmisdrijven uitgezonderd), zo geeft het Noorden een opvallend betere uitslag dan het Zuiden. Het Nederlands gemiddelde van veroordeelden per 100.000 inwoners bedroeg in de jaren 1958—1962 tussen de 296 en 282. In Friesland (het laagste van alle provincies) beliepen deze cijfers van 208 tot 188, in Limburg (de hoogste) 489 tot 438.

De ons ter beschikking staande cijfers sluiten af op het jaar 1962. De indruk is, dat de criminaliteit, vooral ten aanzien van verkeersovertredingen, sindsdien is toegenomen, al zal — gezien de bevolkingsgroei — het percentage waarschijnlijk niet ongunstiger liggen.

De vraag is aan de orde gesteld: of de betrekkelijk lage straffen, die de Nederlandse rechter oplegt, verband houden met de verhoogde geweld-criminaliteit?

Het merkwaardige bij de beantwoording van deze vraag is, dat de meningen niet in direct verband staan met de realiteit, doch ten nauwste samenhangen met de visie van de politieman, rechter, officier van justitie, strafrechtgeleerde, psychiater of welke deskundige ook.

Opvallend is ook, een uitgaan bij de meesten van bescherming van de maatschappij door het toekennen van vrijheidsstraffen. De gedachte aan straf, vergelding wegens misdrijf, schijnt belachelijk ouderwets te zijn. Soms leest men ontroerende verhalen, waarbij niet het slachtoffer, maar de dader het medelijden en de sympathie schijnt te verdienen.

Het is vooral de moderne psychiatrie, die daartoe aanleiding geeft, waarvan natuurlijk slimme advocaten een handig gebruik maken.

Bij de beantwoording van de gestelde vraag staan, vanuit de

(Vervolg op pag. 5)

BEKENDMAKING

ONTARIO

Ontario Ziekenhuis Verzekering omvat nu afhankelijke kinderen tot hun 21ste verjaardag

Vanaf 1 september 1965 zullen uitkeringen onder de Ontario Hospital Insurance "familie" premie worden verstrekt aan rechthebbende ongehuwde en niet-werkende afhankelijke kinderen tot hun 21ste verjaardag (dus niet als tot heden slechts tot hun 19de verjaardag). Dit geldt ook voor de aanvullende "semi-private" verzekering waarvoor sommige verzekerden via de Commissie extra premie betalen aan particuliere verzekeraars.

Aparte premiebetaling is vereist zodra bedoelde afhankelijke kinderen de leeftijd van 21 jaar bereiken, huwen, of vast werk aannemen. Formulieren voor registratie kunnen verkregen worden bij de ziekenhuizen, banken, Ontario spaarbank kantoren en Commissie kantoren.

De familiepremie zal evenwel thans ook omvatten een persoon boven 21 jaar welke afhankelijk is van een verzekerde ouder of voogd wegens lichamelijke of geestelijke onvolwaardigheid, indien hij of zij ook afhankelijk was van de ouder of voogd, vóór het bereiken van de 21-jarige leeftijd.

Terugbetaling van Premie

Een ongehuwd, niet-werkend persoon die bij deze nieuwe regeling nu verzekerd zal zijn als een afhankelijke beneden 21 jaar en voor wie reeds aparte premie is vooruitbetaald tot een tijdstip na 1 september 1965, is gerechtigd tot terugontvangst van het teveel betaalde. Teruggave moet aangevraagd worden daar dit de enigste manier is om rechthebbenden te identificeren. Het formulier onderaan deze bekendmaking is voor het gemak van rechtstreeks betalende verzekerden om teruggave te verzoeken. Via een groep betaalde premies (geen werknemer zijnde) worden via de groep terugbetaald.

Attentie:

Alle drukwerk van de Commissie zal van de nieuwe leeftijdsgrens worden voorzien. Lees intussen s.v.p. elke keer waar leeftijd 19 jaar is vermeld "leeftijd 21 jaar".

ONTARIO HOSPITAL SERVICES COMMISSION
TORONTO 7, ONTARIO

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

VERZOEK OM TERUGBETALING

To Ontario Hospital Services Commission, 2195 Yonge St., Toronto 7, Ontario

DEPENDANT'S SURNAME (FAMILY NAME) Please print ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

DEPENDANT'S TWO INITIALS ☐☐ ☐ Mr. ☐ Miss

IF ADDRESS IS RURAL ROUTE or GENERAL DELIVERY INSERT NAME BY WHICH YOU ARE KNOWN-i.e. Tom, Harry, etc. ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

AGE ☐

DEPENDANT'S DATE of BIRTH

DAY	MONTH	YEAR
		194

POSTAL ADDRESS ______________________
R.R., BOX, or STREET NUMBER

____
NAME of CITY or TOWN (Please print) PROVINCE

DEPENDANT'S HOSPITAL INSURANCE NUMBER ☐☐☐☐☐☐☐☐

I am under age 21, unmarried and financially dependent upon my parent or guardian who is insured in Ontario Hospital Insurance at the Family premium.

Please cancel my personal coverage under the above number and refund premiums paid for the benefit period beyond September 1, 1965.

Signed ______________________ DEPENDANT

Signed ______________________ PARENT

DATE ______________________

ADDITIONAL COPIES OF THIS FORM ARE AVAILABLE UPON REQUEST

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO
2145 Avenue Road
485-9406

TORONTO
2828 Bathurst St.
RU 7-5637

HAMILTON
20 Tisdale Street S.
JA 8-0147

LONDON
150 Elmwood Ave.
GE 8-8439

A° 1807

Kantoren:

ST. CATHARINES
94 Church Street
MU 4-6385

MONTREAL
3600 Van Horne
731-9421

VANCOUVER
1280 West Pender
MU 3-9685

EDMONTON
9924 - 106th Street
429-3381

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVOORZIENING

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

Beelden van en uit NEDERLAND

(Vervolg van pag. 1)

praktijk redenerend, politiemannen en justitiële experts vrij scherp tegenover elkaar.

De politie en gevangenbewaarder zien de misdadiger in zijn feitelijk handelen, de rechter is dikwijls geneigd op grond van de rapporten van een psychiater allerlei verzachtende omstandigheden in overweging te nemen.

De directeur-generaal van het gevangeniswezen, Mr. E. A. M. Lamers, is het met de tendens om licht te straffen wel eens, maar wil tegenover bepaalde criminals als chanteurs, huwelijkszwendelaars en oplichters de harde lijn volgen.

Voor deze mensen — zo zegt hij — gaat het om een berechting en bestraffing, die niet in de eerste plaats uitgaat van de reclasseringsgedachte.

Hij gaat daarbij uit van de handhaving van de rechtsorde en wil geen ondergraving van de huidige fundamenten van ons strafrecht.

Anderen als dr. Trimbos, prof. dr. R. Rijksen en prof. mr. J. M. van Bemmelen, gaan echter veel verder en willen opheffing van vrijheidsstraffen of korte straffen.

De gewone burger, die zich niet verliest in allerlei subjectieve redeneringen, die in sterke mate humanistisch van inslag is, vraagt zich wel eens af, wat dit alles nog met recht te maken heeft.

Hij begrijpt er niets van als voor diefstal van schilderijen vijf jaar gevangenisstraf wordt opgelegd en voor doodslag enkele maanden.

Soms waant hij zich terug in de middeleeuwen, toen een ieder zijn eigen rapier ter verdediging droeg en men bepaalde donkere straten van de grote stad bij avond maar moest mijden.

Ook vandaag wordt burgers overlast aangedaan, dikwijls door opgeschoten jongens en als politiemannen daarbij stevige klappen tegen de belagers uitdelen, kan men zeker rekenen op krantenartikelen, die de daders verontschuldigen of van protesterende vragen van kamerleden.

Geen wonder, dat vele politiemannen een oogje dicht doen en liever een verkeersovertredinkje met een proces-verbaal op de korrel nemen.

Een merkwaardig geval deed zich onlangs in de hoofdstad voor, waar op een avond een burger werd aangevallen door twee nozems. De man trok tenslotte een pistool en schoot een der kerels in het been. Toen kwam de politie er aan te pas. Wie ging de cel in? De man, die de wapenwet overtrad, niet de straatschenders.

Er draait tegenwoordig een film met de titel: "It's a mad, mad ,mad mad world", een variatie op een uitspraak van Chesterton en eerlijk, als je rechtbankverslagen, psychiatrische rapporten, paedagogische artikelen en sommige preken leest of hoort, ben je bereid met die titel in te stemmen.

Bij een bezoek aan Zuid-Afrika, waar de lijfstraffen nog niet zijn afgeschaft, trof ik een jonge Nederlandse zeeman, veroordeeld wegens een overtreding van de wet, tot drie weken en zes stokslagen. Zijn commentaar: "Nooit weer, die drie weken waren niet erg, maar o, die stokslagen."

Ouderwets of niet, hard en ongevoelig misschien, ik zou de lanterfanters, de op brommers rondjagende nozems en degenen, die de veiligheid op straat in gevaar brengen, zo'n tractatie en een flinke periode in een werkkamp, van harte toewensen.

Aangekondigd is in het zuiden van het land de bouw van een penitentiair trainingskamp, een experimentele inrichting, waarin zorgvuldig geselecteerde jeugdige delinquenten in groepsverband korte vrijheidsstraffen zullen ondergaan.

Hoofdgebouw, eetzaal, badhuis, sporthal en sportvelden plus kapel. Een derde van de tijd nuttige arbeid, een derde: spel, sport en . . . gesprekken.

Men heeft grote verwachtingen van deze her-opvoeding.

We hopen er het beste van.

We vrezen iets anders.

Maar of men op deze wijze de golf van geweld zal indammen, blijft een open vraag.

Cn.

Voor al Uw
Verzekeringen
Auto-, Brand-, Ongevallen- en
Ziekteverzekering
(met wekelijks inkomen)
en alle andere verzekeringen
Mac. Vanderhout
Insurance Agency Ltd.
795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.
PHONE LI 4-2837

Ontboezeming van een immigranten-vader

O Canada, o Canada,
Wat schenkt ge veel vertier.
O Canada, o Canada,
Wat schenkt ge veel plezier.

Maar ook wel droefheid en verlangen,
Waar menigeen door wordt bevangen.
Veel ouders hebben hier een zoon
Of ook een dochter metterwoon.

Wij maakten ook, mijn vrouw en ik,
Na rijp beraad, de lange trip
Naar zoon en dochter die hier wonen.
Met de "Rijndam" zijn wij gekomen,

Over de wijde oceaan
Kwamen wij hier veilig aan.
Maar spoedig is ons hier gebleken,
Dat wij geen Engels kunnen spreken.

Het enigst wat wij kunnen lezen,
Is Calvinist-Contact,
Waar w' op zijn aangewezen.
Maar de mailbox die was leeg,
Tante Post was niet op dreef.

O Post, kom spoedig weer intact
En breng ons Calvinist-Contact!

F. de Kok.

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

BANK OF MONTREAL
Family Finance Plan
"MY BANK" TO 3 MILLION CANADIANS B of M
Bring all your personal credit needs under one roof
LOW-COST LIFE-INSURED LOANS

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(31)

"Toch niet, kind. Dat heeft Ank me juist verteld."

Krampachtig balt Emi haar vuisten. Ze kijkt omhoog. "Tante . . . nee!" Het is een kreet, die wegsterft in de zoete parfum van lelies en rozen. Blinkend wit ziet Emi de margrieten in de schemer van de vallende avond. Dikke bruine bijen zoemen nog druk rond in en boven de lavendelstruiken.

Er staat een bank en hijgend stelt Emi voor: "Laten we even gaan zitten."

Tante Guus streelt zacht haar hand. Als een moeder. "Is 't zo moeilijk, kind?"

"Ik . . ." Emi's vuisten zijn nog gebald. "Ik wil dit niet."

"Maar als het nu Gods wil is . . ."

"Och tante . . ." Maar Emi is meteen weer terug op die vroege morgen, toen ze haar leven zo helemaal veilig en geborgen wist in Gods Vaderhanden. Nu kan ze het zo niet meer zien.

"Tante . . ." Emi huilt. "Het is alleen maar zo dwaas. O, het is zo dwaas. "Ik . . . zij mocht niet . . . met Berny . . . ja, later heb ik m'n toestemming wel gegeven . . . maar niet van harte . . . en nu . . . nu zal zij blijven . . . en ik gaan . ! Voelt u dan niet . . . het dwaze . . . zoiets kan toch niet . . . en ik wil het ook niet Dan maar niet met Ted mee. Ik kan het haar geen tweede maal verbieden."

"Je hoeft het haar ook niet te verbieden en jij gaat wel met Ted mee, Emi, want dat heb je hem beloofd. En Ank heeft Christ haar woord gegeven. Jullie moogt geen van beiden je belofte verbreken."

"Maar het is m'n kind!"

"Ja Emi, net zo goed als het ver weg . . . mijn jongens zijn."

Emi haalt haar schouders op en met een gebaar van: wat kan mij dat nu op 't ogenblik schelen, zegt ze: "Och tante."

"Ank neemt het voor zichzelf heel luchtig op."

Door haar tranen heen kijkt Emi ongelovig tante Guus aan.

"Ja. Ze zei: Als Chris was gaan emigreren was ik ook meegegaan; nu is de zaak omgedraaid, maar het blijft precies hetzelfde."

Het doet Emi onaangenaam aan. "Maar ze was toch flink uit haar doen," zegt ze korzelig.

"Ja, dat was ze. En weet je waarom ze huilde, Emi?"

"Nee . . . hoe zou ik."

"Ze huilde alleen omdat . . . weet je hoe ze 't zei: Och tante Guus, nu heeft mamma zo'n groot geluk en nu moet ik haar zo'n verdriet doen. En ik kan Chris ook niet loslaten . . . en ik vind 't niets erg om hier te blijven."

"Ja, maar hoe zou dat dan moeten?" springt Emi al de toekomst in. "Zeker zij zo maar op haar eentje hier? Ze kunnen nog lang niet trouwen. En weet u wat ik al had gedacht?"

"Nee."

"Dat God juist zo mooi mijn levenspatroon had geweven. Wij naar Canada . . . Ank naar Amerika . . . ik zag hier helemaal Zijn leiding in."

"Ja . . ." Tante Guus zoekt naar woorden. "Maar Emi, dit patroon zal ook mooi zijn, alleen . . . anders dan jij hebt gedacht. En . . . het zal toch het goede zijn, want God vergist zich nooit."

Emi kreunt. "Zo kan ik het nu nog niet zien, tante. O . . . wat overrompelt dit me."

"Hoor eens, Emi, nu hebben wij, oom Koos en ik, met Ank een afspraak gemaakt."

"Zo . . ."

"Ja, als jullie weg zijn, zou Ank bij ons haar thuis kunnen hebben. Emi . . ." tante Guus' stem trilt. "Ik zal heel blij zijn met m'n pleegdochter."

Emi knikt stil voor zich heen. "Ja, zo zal het wel moeten."

"Zullen we dan nu maar opstappen? Het wordt donker en anders moeten ze zo lang op ons wachten. Kom, we kunnen er later nog genoeg over praten."

Emi zou nog graag wat blijven, maar tante troont haar mee.

Wat late witte vlinders dartelen nog boven de bloemen. Zwijgend gaan ze het pad naar de uitgang.

"Kijk nou Emi, daar bij het hek, Ted en Ank, samen. Ze komen ons al af halen. Toe, je hoofd omhoog, kind. Denk aan het patroon. En geloof . . . dat het goed is zo."

"Tante, gauw, wat denkt u, zouden ze er nu samen over gesproken hebben?"

Tante Guus zucht nauw merkbaar. Soms, denkt ze . . . lijken grote mensen nog net kleine kinderen. "Hoe kan ik dat nu weten Emi en och, ik vind het er ook niet zoveel toe doen. Denk er maar niet over. Weet je wat jij moet doen? Jezelf eens opzij zetten."

"Maar tante!"

"Ja, ik zeg het precies zoals ik het meen. Je wilt niet dat de kinderen weggaan . . . om jezelf. En Ted . . . je gooide het er zomaar uit: dan maar niet met Ted mee. Dat meende je trouwens niet. Maar dat zei je ook niet om Ank, nee alleen om je figuur te redden."

Juist op dit moment begint naast hen in het park een troepje ganzen te kwekken en te schreeuwen. Het is om te schaterlachen van plezier, zoals ze tegen elkaar tekeer gaan, alsof ze de grootste ruzie hebben. In de grijze schemer ziet Emi hoe ze met hun korte witte pootjes uit elkaar, met hooggerekte halzen lopen te waggelen. Maar dit keer laat tante Guus zich er niet door afleiden.

"Emi, het is heus waar. Alles drrait om jou."

"Maar tante, hoe kunt u 't zeggen. Ik heb toch al die jaren . . . alleen voor m'n kinderen geleefd."

"Natuurlijk." Tante dempt haar stem, want ze zijn nu vlak bij de uitgang gekomen, waar Ted en Ank geduldig wachten. "Dat is ook zo, Emi en daar had ik het ook niet over. Maar de laatste tijd met Ted en als 't eens over emigreren ging. Toe, denk nog maar eens over m'n woorden na, dan zul je 't zelf wel ontdekken. En nu vooruit . . . een blijmoedige vrouw, hoor Emi! Daar heeft Ted recht op. Hallo!" roept ze meteen tegen de anderen, "daar zijn we al!"

Maar Emi fluistert nog gauw: "U bent hard, tante." En dat klinkt in haar zelf als een echo na, net zoals ze als kind een ander wel eens heeft uitgescholden. Zoals je deed als je het niet kon winnen . . . En je wist . . . dat de ander gelijk had . . .

En dan is het tante Guus, die met een jolig: "Nou, zo heel lang hebben jullie toch niet hoeven te wachten," de spanning tussen hen en de anderen overbrugt.

"O, we hebben ons best vermaakt, wat jij Ank? Eerst zagen we jullie als een paar schimmetjes tussen de struiken door op het bankje zitten. Echt van die keuvelvrouwtjes. En toen stapje voor stapje hierheen . . ."

Lachend dreigt tante Guus hem. "Héé zeg, een beetje meer eerbied voor je ouwe tante. Als dat Canadees is, nou dan sta ik m'n nicht niet eens aan je af."

Wat geërgerd opeens ziet ze dat Ted nu alweer met die auto is. Wat voor gezelligs is daar nu aan als je nooit eens kunt lopen . . . anders had ik nu Ank aan de arm genomen . . . dan hadden ze nog even samen een wandelingetje gehad.

Maar voor de zoveelste keer deze maanden houdt Ted het portier voor hen open. "Kom hier Ank," commandeert tante Guus dan, "wij samen achterin." Met een binnenpretje en toch ook met een heel klein beetje medelijden met Emi, duikt ze weg in de verende kussens.

Vanuit de keuken komt het getink van de afwas met het telkens even onderbroken geneurie van Ank. In de stilgeworden kamer hangt Emi wat weggezakt in Merels club. Ted staat achter haar en z'n hand speelt met een haarlok. "Ben je erg moe?" vraagt hij.

"Moe eigenlijk niet, 'k voel me alleen maar helemaal ingeploft. 't Waren ook wel wat veel emoties voor één dag. Niet alleen voor mij, maar ook voor de kinderen. Louitje . . .

nu ja, aan hem ging het nog wel wat voorbij, maar Ad en Luci, denk eens, vanmorgen hebben ze eerst die reis gehad . . . Ted, wil je wel geloven dat het me wel een eeuw geleden lijkt dat ze thuiskwam. Met al die rommel! Je had het moeten zien Ted, al dat zand in de keuken en die afgevallen hei. Nee, ik kan me toch niet indenken dat dat pas vanmorgen was; hoe bestaat het? En die kinderen waren nog net zo fit vanavond . . . Maar vooruit . . . we zijn op weg."

"Op weg . . ."

"Nu ja, dat zei ik maar zo."

"Maar wat je daar maar "zo" zei, was raak, Emi. Ik voel het zelf ook zo aan. We zijn op weg. Het is begonnen. En wil je wel geloven . . ." Ted zucht licht, "dat ik jullie nu liefst zomaar meteen zou willen meenemen? Hier moest nu niets meer achteraan komen. Nu inpakken . . . en weg. Emi, ik hunker er gewoon naar jullie daar bij me te hebben, in m'n eigen home en dan weer gewoon aan 't werk te gaan. Het gewone leven . . . met jou . . . m'n vrouw."

"Emi . . ." Even aarzelt hij nu. "Ik geloof dat de kinderen het wel goed hebben opgenomen."

"Je gelooft . . . je gelooft . . . nee mannetje, hier is geen sprake van geloven. Je wéét het heel goed, je wilt het alleen van mij nog eens horen. Nu ja, ik wil het je nog wel een keer vertellen ook, ze waren dol! Alleen Ank . . . Enfin, dat weet je ook . . ."

Ze neemt z'n hand, die nog steeds met die haarlok speel. Luistert toch meteen of ze Ank nog bezig hoort, als Ted zich over haar heen buigt. En dat gespannen luisteren blijft in haar, als ze Teds gezicht tussen haar handen neemt voor een kus.

"Emi . . . kind."

Het neuriën in de keuken stokt even. Begint dan opnieuw. En Emi denkt aan vroeger, aan Merel. Toen zij tweeën zomeer samen waren. Zo . . . nee, zo kan het met Ted nooit worden. Altijd zullen de kinderen om hen heen zijn. Tussen hen. Zal Ted . . . dan toch bij mij te kort komen? Meteen hoort ze weer tantes stem in het park. Altijd eerst jezelf. Hoe zei ze het ook weer?

"Ted . . . weet je, ik . . . bederf altijd zoveel van het geluk. Voor mezelf en ook voor anderen. En 't komt . . . door dingen die er misschien niet eens zijn. Soms lijkt het of ik ze gewoon zoek."

"Dat zal wel overgaan, Emi. 't Is voor jou ook een wat vreemde en moeilijke situatie zo. Als we eerst maar wat verder zijn en iedereen eraan gewend is."

Ted zegt het rustig. Eigenlijk . . . constateert Emi, dat te rustig. Voor een eerste liefde . . .

Opeens vliegt ze overeind, duwt Ted in de stoel. Ze nestelt zich in zijn armen en, nog steeds scherp luisterend, fluistert ze in zijn omhelzing: "Als jij in die situatie maar niet te kort komt, Ted."

"Och kind, dat gevoel heb ik ook, dat ik jou tekort doe. Maar we mogen niemand stoten, Emi, vooral de kinderen niet. En zoals vanavond, zo toch wat op 'n afstand, zo zal 't voorlopig moeten blijven."

Emi maakt zich alweer los uit z'n armen.

"Je hebt gelijk en daarom zal 'k toch gauw even Ank gaan helpen. Ze hoeft niet te denken . . . dat wij . . ."

Achter haar klinkt Teds lach. "Begrijpt ze toch wel, Emi. Zij met haar Chris!"

Pas als Ted naar boven is neemt Emi Ank bij zich. Dan staat ze daar bij de tafel, zo jong nog, zo pril. Zo heel pril. Haar gezicht is van vermoeidheid wat weggetrokken. Haar handen hangen slap neer en ze tuurt onafgebroken op de krant, die ondersteboven voor haar ligt.

Door de open tuindeuren komt uit het donker, dat daarachter staat, het gerucht van een auto in een van de straten. Emi wacht tot dat geluid wegsterft en pas als ze dan weer naar Ank kijkt, ziet ze het hulpeloze in haar houding. Het haast . . . schuldbewuste. En dit doet heel het moederlijke in haar het winnen van al het tegenstrijdige dat binnenin haar woelt.

"Kind!" Het is een kreet. Ank ziet op, geschrokken. Maar Emi is al bij haar. "Toe, kom eens even bij moeder zitten, voor we naar bed gaan. Toe maar, even samen op de bank. Zo, en vertel jij moeder nu eens alles over Chris. We hebben er gewoon nog geen tijd voor gehad."

"Nee . . . en tante Guus heeft me zo pas verteld dat u 't al wist van Chris. En van Amerika. Maar hoe dan? Ik snap er niets van."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Weduwnaar, Chr. Ref., met drie kinderen van 16, 15 en 8 jaar oud, zoekt

HUISHOUDSTER

30-40 jaar, die in staat is de leiding van het gezin op zich te nemen, en met kinderen om kan gaan. Brieven voor nadere gegevens en inlichtingen onder no. 1821, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Voor aankoop van een huis of een boerderij raden wij U aan contact op te nemen met

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LIberty 9-3894

EENJARIG JUBILEUM BOUW HAAGS CONGRESGEBOUW

Men is nu een jaar bezig met de bouw van het Haagse Congresgebouw. Ongeveer de helft van de benodigde 42.000 kubieke meter constructiebeton is gestort. Het gebouw zal waarschijnlijk begin 1969 afgebouwd zijn. De foto toont een kijkje vanaf het podium van de maquette, die onlangs door de pers kon worden bezichtigd.

Canada's Nationale Tentoonstelling

TORONTO

20 AUG. - 6 SEPT. ZONDAGS GESLOTEN

Waar kunt U zoveel zien in één keer op één plaats?

Een internationale hutspot van genoegen, voedsel en gratis voorstellingen voor elk lid van de familie.

Voor niet meer dan de toegangsprijs kunt u al een dag lang plezier hebben op de Canadian National Exhibition. Het is alsof u een wereldtoer maakt. U ziet exposities vertegenwoordigende bijna alle landen van de wereld. Duitsland, Zweden, Polen, Tsjechoslovakije en dozijnen andere landen hebben speciale stands in de Internationale en Regeringsgebouwen.

De honderd en één exposities en voorstellingen, allemaal gratis, zullen u urenlang fascineren.

Hier volgen een paar van de opwindende dingen die U kunt zien:

- De "Laser Light Beam" — een wetenschappelijk fenomeen dat simpelweg door staal snijdt.
- Vermaarde Canadese Indianen — een speciaal blijvend tribuut voor Canada's Indiaanse leiders.
- Het Nieuw Zeelandse Nationale Muziekkorps — dit wereldkampioenkorps vult de lucht met muziek gedurende elke dag van de tentoonstelling.
- Fascinerende gebouwen — het Beter Wonen Centrum, het Queen Elizabeth gebouw, het Automobiel gebouw.

Kijk ook uit voor deze interessante zaken op de Ex.:

- Het Internationale Winkelcentrum.
- De attractieve Snelheidswedstrijd.
- De "Aquarama" voorstelling aan de waterkant.
- De sensationele Vlieg Demonstratie.

Speciale voorstellingen die iedereen moet zien:

"NATIONBUILDERS '65", een gratis voorstelling op 6 september in de Grandstand. Canadese artiesten brengen een Internationale Varieté Voorstelling van ongeëvenaarde aantrekkelijkheid. Oekrainische en Russische Kozakken dansen, Spaanse Flamengo's, Italiaanse zang en dansen — al dit en nog meer biedt deze voorstelling. Er zijn Fanfare Korpsen, Zigeuner muziek, en liederen om gezamelijk te zingen.

"Sights and Sounds of the Sixties", de 's avonds gebrachte Grandstand voorstelling. Bestel tijdig uw plaatsbewijzen voor deze amusante voorstelling.

Er is veel te zien op de Ex., indien mogelijk zoudt u er altijd wel willen blijven

---

Mr. and Mrs. A. Westerhuis are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

JANE
to
Mr. LOUIE REGNERUS

son of Mrs. B. Regnerus of Hamilton, Ont., and the late Mr. B. Regnerus.

The ceremony will take place D.V. on Saturday, August 28th, 1965 at 2:30 P.M. in the Chr. Ref. Church of Jarvis, Ont.

R.R. 4, Jarvis, Ont.

Met dank aan God hopen wij te herdenken op 17 augustus 1965 dat onze geliefde ouders

WILLEM DIJKSTRA
en
JANNA DIJKSTRA—BALT

40 jaar geleden in het huwelijk verbonden werden.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en ons moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Burnaby, B.C.:
Cor en Nel Dykstra
Surrey, B.C.:
Akke en Dick Westerhof
Fruitland, Ont.:
Ralph en Corry Dykstra
Pitt Meadows, B.C.:
Henk en Anne Dykstra
New Westminster, B.C.:
Martin Dykstra
Haney, B.C.:
Janet en Phillip Vander Veen
en 9 kleinkinderen.

7541 - 6th Street,
New Westminster, B.C.

Te koop in South Alberta een

Poultry Farm

Uitsluitend verkoop aan stores. Over de jaren meer dan 20% netto winst per jaar van de koopprijs. 3 mijl van Christian Reformed Church. Koper wordt ingewerkt. Zeer gemakkelijke betaling.

Brieven onder nr. 1820,aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ontario.

Gevraagd

HULP IN DE HUISHOUDING

Mrs. A. De Boer, % De Boer's Furniture Import Ltd., 5051 Yonge St., Willowdale, Ont. Phone 222-1109 (Bus.); RO 2-6260 (Res.).

It has pleased the Lord to take suddenly away from us into His Eternal Home our dearly beloved daughter and sister

ALICE REITSEMA

at the age of 8 years and 7 months.

The knowledge that she now sings her hymns of glory in the heavenly choir is for us a great comfort in these days of sorrow.

Psalm 23 vs. 1-6

Mr. and Mrs. Willem Reitsema
Abbotsford, B.C.:
Ted and Bessie Reitsema
Tammy
Abbotsford, B.C.:
Berend and June Reitsema
Lieuwe
Henry

Funeral has taken place on Tuesday, August 3rd, 1965.

1304 Bowman Rd.
R.R. 2, Abbotsford, B.C.

July 31st, 1965

In Zijn grote genade heeft de Here tot Zich genomen onze geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

MARGIE VANDERLINDE—WINTERS

op de leeftijd van 60 jaar.

Psalm 73:23,24 is onze rijke troost.

Sarnia, Ont.:
Willem Vanderlinde
Jan
Harry en Lammy Joosse
Sjoerd en Marion Van Wyk
Port Credit, Ont.:
George en Jeanette Antonides
en zes kleinkinderen.

Sarnia, 7 augustus, 1965

De begrafenis heeft plaats gehad op 10 augustus om half twee.

Een van onze trouwste leden,

MRS MARION VANDERLINDE

is van ons weggenomen in de leeftijd van 60 jaren.

Haar sterven was als haar leven, in vol vertrouwen op haar Heiland.

Trooste de Here allen die haar zo innig lief hadden.

De vrouwenvereniging
"Belijden en Beleven",
Sarnia, Ont.

FARMS TE KOOP

EEN 380 ACRE DAIRY FARM MET MELKCONTRACT

Deze farm is gelegen een paar mijl van Woodstock aan Hwy 401. Aan de farm zijn drie huizen en drie barns, twee silos, 100 melkkoeien Holstein geregistreerd. De grote barn biedt ruimte aan 100 koeien. De farm heeft een melkcontract van 2600 pond per dag a $5,36 a hundred. Eveneens een complete lijn of bijna nieuwe machines. De vraagprijs voor dit alles is $170.000 met redelijk downpayment en de balance $500 per maand, aflossing en interest.

—

OOK EEN 420 ACRE FARM

Deze is gelegen bij een flinke Industriestad niet ver van London. Het is een prachtig bedrijf Heeft 2 silos 24x60, zelfontladend, cement barnyard, grote hooischuur, melkparlor met pijplijn melker. 2 ton melkcontract per dag. Indien gewenst is 3 ton ook goed. De eigenaar garandeert 85 procent a 5 dollar a hundred. Twee prachtige huizen en een complete lijn prachtige implements. De vraagprijs voor dit alles is $300.000.— met rond $60.000.— down. Het zijn twee van de mooiste farms ooit door ons tekoop aangeboden.

Deze twee farms zijn prachtig gelegen. Beide dicht bij Chr. school en kerk.

En voor meer farms van 50 tot 500 acres met en zonder melkcontract en tabaksfarms schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beachville, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Zondag j.l. ontvingen wij bericht uit Sneek (Holland) dat God de 31ste juli tot zich nam onze geliefde moeder, groot- en overgrootmoeder in de leeftijd van 95 jaar en 8 maanden.

NEELTJE LENTERS—BUSSTRA

(weduwe van Herman Lenters)

Fruitland, Ont.:
Paul Rustenburg
Grietje Rustenburg-Lenters
Waterdown, Ont.:
Pieter Scharringa
Maria Scharringa-Rustenburg
6 kinderen.
Burlington, Ont.:
Albert Rintjema
Neeltje Rintjema-Rustenburg
2 kinderen.
Grimsby, Ont.:
Pieter Rustenburg
Kitty Rustenburg-Veneman
3 kinderen.
Vineland, Ont.:
Herman Rustenburg
Audrey Rustenburg-Mechelsen
1 kind.
Grimsby, Ont.:
Harry Rustenburg
Ann Rustenburg-Walker
3 kinderen.
Brantford, Ont.:
Harry Bootsma
Paul Bootsma-Rustenburg
3 kinderen.
Grimsby, Ont.:
John Rustenburg
Leny Rustenburg-Hogendam
1 kind.
Grand Rapids, Mich.:
Martin Rustenburg

Bij ons gezamelijk laatste bezoek aan haar op haar 93 ste verjaardag verzocht zij ons allen te zingen Psalm 68 vers 10, en dat is ons bijgebleven tot grote troost.

Meisje van 27 (Hollands, spreekt geen Engels), zag zich gaarne geplaatst in gezin waar hulp hard nodig is. Chr. Ref. Of als gezinsverzorgster. Brieven s.v.p. aan No. 1819, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Holland

$ 347.-

op een 21-dags retour Montreal-Amsterdam. Van 30 aug. tot 5 nov., met tickets voor Brussel, Parijs en Londen.

VALENTINE TRAVEL
Service 485-0336
1842 Bayview Av.Toronto 17 Ont.

FURNITURE SALESMAN

An excellent position for the right man. Through salary — commission — company benefits, his income would be one of the highest in this field.

Applicant should be an aggressive and enthusiastic furniture salesman. Experience in selling Scandinavian furniture is preferred, but not essential.

KNOB HILL
FURNITURE AND APPLIANCES LTD.
2623 EGLINTON AVE. EAST SCARBOROUGH (TORONTO) ONT.
PHONE OXford 9-3741

Koopt bij de *ADVERTEERDERS IN* "CALVINIST-CONTACT"

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Surrey, B.C., H. Bade te Taber, Alta.

Bedankt
voor Ottawa (Calvin), Ont. P. M. Jonker te Brampton, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Artesia, Calif., J. Overduin te Aldergrove, B.C.

LUTHER KING EREDOCTOR AAN DE V.U.

AMSTERDAM — De senaat van de Vrije Universiteit heeft besloten ter gelegenheid van de 85ste dies Natalis der universiteit op 20 oktober a.s. een eredoktoraat in de sociale wetenschappen te verlenen aan de bekende predikant dr. Martin Luther King op grond van zijn uitstekende verdiensten in de strijd der ontrechte of rechteloze, in ieder geval niet gelijkberechtigde, rassen.

Reeds eerder meldde de senaat dat op de a.s. dies natalis van de Vrije Universiteit een eredoktoraat zal worden verleend aan Z.K.H. de prins der Nederlanden, (faculteit der economische wetenschappen), prof. dr. Jaques Ellul (faculteit der rechtsgeleerdheid), de heer Paul G. Hoffman (faculteit der economische wetenschappen), de heer E. Jonckheer, minister, president van de Nederlandse Antillen (faculteit der rechtsgeleerdheid), en de heer C. Rijnsdorp (faculteit der letteren).

— "Trouw".

HET REFORMED THEOLOGICAL COLLEGE IN GEELONG (AUSTRALIE)

Het Reformed Theological College in Geelong mag zich in een voorspoedige ontwikkeling verheugen. Het voorziet niet alleen in een behoefte voor de eigen Reformed Churches, maar ook de invloed buiten eigen kring is verrassend. Dit had niemand kunnen verwachten. Het College toch werd opgericht door enige kleine immigranten-kerkjes. En immigranten worden in hun nieuwe vaderland meestal niet direct voor "vol" aangezien. Maar nu blijkt dat de invloed naar buiten inderdaad zeer belangrijk is. De persoon van Prof. Dr. K. Runia speelt hierin een grote rol. Voortdurend wordt hij uitgenodigd voor het houden van lezingen door andere colleges of universiteiten, zelfs buiten Australië. Zo maakte hij dit voorjaar een tocht door Nieuw Zeeland, waar hij voor de Inter Varsity Fellowship lezingen hield aan de vier grootste universiteiten van Nieuw Zeeland, die van Dunedin, Christchurch, Wellington en Auckland. Aan elke universiteit gaf Prof. Runia gedurende een week 5 lezingen over "de leer van God". De belangstelling was enorm. In Auckland waren er de eerste avond 190 studenten, op de laatste avond waren er 300.

Een correspondent uit Nieuw Zeeland berichtte ons dat ook vele niet-christenen zijn colleges volgden, en hij voegde daar aan toe: "Runia raakt hier hoe langer hoe meer bekend als een van de meest voortreffelijke theologen van Australië".

In Melbourne wordt deze maand een grote vergadering gehouden van alle theologische studenten uit die stad. Dan zal een openbaar debat gehouden worden over de stelling: "Deze vergadering verwerpt de lichamelijke opstanding van Christus". Een Presbyteriaanse dominee zal deze stelling verdedigen. Prof. Runia werd uitgenodigd ze te bestrijden.

Zo worden hier aan deze jonge kerken en haar colleges wonderlijke kansen geboden, kansen waarvan ze 10 jaar geleden nog niet durfden dromen. (ICN)

PROTESTANTSE GROEI IN ZUID AMERIKA

Uit onverdachte bron bereiken ons zeer verblijdende berichten over de groei van het Protestantisme in Zuid Amerika. Pater Prudencio Damboriena, professor aan een R.K. universiteit in Bogota (Columbia), maakte een reis van drie maanden, waarin hij alle Zuid-Amerikaanse staten, met uitzondering van Brazilië, Cuba en Haiti, bezocht, en constateerde in zijn rapport dat Latijns Amerika het enige belangrijke gebied in de wereld is, waar het Protestantisme sneller groeit dan de bevolking. De bevolking neemt toe met 2,6% per jaar, terwijl dit percentage voor het Protestantisme 15% bedraagt.

Pater Damboriena gaf als zijn mening te kennen dat deze snelle groei waarschijnlijk zal voortduren. Hij schatte dat er binnen 50 jaar 50 miljoen Protestanten in Latijns Amerika zullen zijn.

In een artikel in **Revista Javeriana** merkt de pater op dat er in 1914 slechts 100.000 Protestanten in Latijns Amerika waren. Hun aantal nam toe tot 1½ miljoen in 1938 en tot 10 miljoen in 1960. De jaarlijks groei, door bekeerlingen en degenen die in Protestantse gezinnen worden geboren, bedraagt ongeveer 700.000. "De Protestantse Reformatie in Spanje is niet mislukt", zei hij. Ze werd eenvoudig uitgesteld om triomfantelijk voorwaarts te stormen in Spanje's voormalige bezittingen overzee. (ICN)

ATHEISTISCHE ACTIVITEITEN IN PETROGRAD

E.P.S. bericht uit Petrograd:

De atheïstische propaganda-activiteit bloeit in deze USSR-stad, volgens een artikel in **De Agitator**, het officiële orgaan van het Centrale Comite van de Communistische Partij.

Dit blad bericht dat er in de stad nu 20 centra zijn voor de bevordering van het atheïsme, dat colleges in communisme gegeven worden in het Museum voor Geschiedenis en Atheïsme, en dat op de middelbare scholen, clubs, openbare bibliotheken, fabrieken en andere plaatsen regelmatig lezingen over het atheïsme worden gehouden.

Het stedelijke toeristen-bureau heeft nu een officiële toer naar voormalige kerken in het district, die het adverteert als "de waarheid over de kerk doen zien". Bezoekers van de vroegere Kathedralen worden rondgeleid door getrainde atheïsten, die deze beschrijven als "zichtbare symbolen van de politieke autocratie van de Russische Orthodoxe Kerk".

Het artikel wijdt het succes van het werk aan de activiteiten van afgestudeerden van de Faculteit voor Atheïsme, die twee jaar geleden aan de Universiteit werd gesticht voor de bestudering van Marxisme en Leninisme.

Het noemt ook het werk van het Zuanie Genootschap, gesticht voor de "bevordering van kennis" als "een van de meest belangrijke centra voor de systematische verspreiding van het atheïsme. Het genootschap organiseert lezingen, publiceert een tijdschrift en heeft verschillende jeugdclubs gesticht. Atheïstische propaganda wordt ook bevorderd door de stedelijke televisie-zender, die een wekelijks programma uitzendt: "De waarheid over de godsdienst". (ICN)

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

(1)

ZACHTJES AAN NAAR ISPHAPHAN

Istanboel, 25 juli 1965.

Tot nu verloopt onze reis schitterend. In een dag of tien hebben wij Istanboel, de exotische stad, bereikt. De Fiat heeft zich kranig geweerd en is zonder brokken de verschillende gebergten doorgekomen. De uitgestippelde route naar Joegoslavië langs Aken, Heidelberg, Nördlingen, Augsburg en Villach bleek een goede greep, al werkte het weer de eerste dagen bepaald niet mee.

Toch wel een beetje in spanning passeerden wij de Joegoslavische grens. Snel stempelt de douanebeambte onze paspoorten en met de beste wensen laat hij ons zijn land binnengaan. Van de grens loopt er een prachtige bergweg naar de eerste grote stad Ljubljana. Deze stad ***is nog bijna geheel Westeuropees.*** *Vreemd is dit niet: Deze noordelijke gebieden behoorden tot 1919 bij Oostenrijk. Een treffende illustratie van dit laatste is een ontmoeting met een zeer oudere jaars met vieze snor die trots vertelt dat hij nog in het leger van keizer Frans Jozef heeft gediend.*

In Joegoslavië werkt men van 's morgens zes tot 's middags twee uur. De vrije tijd gebruikt iedereen om te wandelen. De centra van de steden zijn gevuld met duizenden flanerende mensen. Op enorm grote terrassen die door de staat worden geëxploiteerd zijn niet al te dure verfrissingen te koop. Vrolijk dartelt ieder rond als in de Kalverstraat van Amsterdam. In de steden zijn de mensen goed gekleed en graag willen ze een praatje maken met buitenlanders. Over politiek laten zij zich nogal vrij uit. Nu is Joegoslavië een socialistische staat. Toch hebben de burgers recht op eigendom. Ook mogen kleine bedrijven door particulieren worden gedreven. Maar zodra een zaak zich uitbreidt wordt hij door de staat overgenomen. Deze toestand wordt naar wij merkten niet erg gewaardeerd. Wel is Tito opvallend ***populair. Ook Kennedy is zeer bekend*** *en geëerd.*

Van noord naar zuid loopt de grote Autoput, een weg die voor een groot gedeelte door zogenaamd vrijwillig studentenwerk tot stand is gekomen. Of de studenten de schuld weer hebben weet ik niet, maar het wegdek is hier en daar zeer slecht. "Dat eerste goede stuk is net een vals visitekaartje", mopperde een boze Belg die ergens in een restaurant met een grote pot bier zijn verdriet over een gebroken vooras wat probeerde te verzachten.

De dorpen in het zuiden zijn wel heel arm. Een houten huisje dat wij van binnen mogen zien telt drie vertrekken: het kippenhok, een keuken met een stookplaats en wat opgeslagen levensmiddelen, en een slaapkamer met twee bedden, een vaste en een devoot Mariaprentje.

Voor luxe artikelen als een tafel of wat stoelen is geld noch plaats. De heer des huizes blijkt niet thuis te zijn: hij werkt in Duitsland. Moeder helpt bij de oogst en de kinderen modderen wat aan onder het toeziend oog van grootmoeder.

Een prachtige nachtrit door een gebergte brengt ons aan de Bulgaarse grens. Nu duiken we dan toch echt achter het ijzeren gordijn. De douane doet niet erg sympathiek. Met groot plezier presenteert een dame ons een rekening voor een W.A. verzekering van f 14.— en dat nota bene voor twee dagen. De wegen zijn van hobbelig tot uiterst slecht, Sofia is lelijk, Bulgaren spreken nauwelijks vreemde talen en het bier smaakt er heerlijk.

Toeristen worden goed in de gaten gehouden. Toen ik in een dorpje wat aan het fotograferen was kwam een hele delegatie Bulgaren op mij toe. Een knap meisje fungeerde als tolk. Ze bleek Engels te studeren. Waarom nam ik foto's? Wat had ik gefotografeerd? Beviel Bulgarije wel? Hoeveel kost daar in Holland een auto? Vriendelijk werd ik vergezeld tot bij de auto buiten het dorp. Zo, die kapitalisten zijn weer weg, zullen ze wel gedacht hebben.

Onze Bulgaarse kameraden zijn allemaal redelijk gekleed. De kinderen zijn leuk om te zien. De landbouw wordt er groots aangepakt. In de steden zijn nogal industrieën gevestigd. De wegen zijn er ronduit barbaars. Wij maakten een met grote rotsen bezaaid bergpad mee van 40 km lang.

De grensovergang naar Turkije leverde geen moeilijkheden op.

Dan snel naar Istanboel.

Daarover volgende week.

Arie 't Veld.

HET KONINKLIJK BEZOEK AAN CURACAO

Willemstad: Curacao bereidt zich voor op het komende bezoek van H.M. Koningin Juliana en Z.K.H. Prins Bernhard. Het gouvernementshuis, de residentie van Z.Ex. Gouverneur Mr. N. Debrot, wordt geheel opgeknapt. De foto geeft een beeld van het schilderwerk aan de voorzijde van het paleis in Fort Amsterdam.

ANTI-AMERIKAANSE DEMONSTRATIES IN INDONESIE

Djakarta: De anti-Amerikaanse demonstraties houden aan in de Indonesische hoofdstad. Zo gaf de benoeming van M. Green tot nieuwe ambassadeur van de V.S. aanleiding tot een nieuwe rel. Een grote menigte jonge mensen trok op naar de ambassade, voorzien van spandoeken met opschriften als "Go Home Green" en "Stop U.S. Agression in Vietnam".

TEACHERS WANTED

The 7-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will be in need of

A TEACHER

for the schoolterm 1965-1966. Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104. Jarvis, Ont.

The Immanuel Christian School of Aylmer, Ont. will next September be in need of a

TEACHER FOR GRADE 1 AND 2

Qualified preferred. Please send applications to: Mr. C. Broer, R.R. 5, Aylmer, Ontario.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of

A PRINCIPAL
and
ONE TEACHER

For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

URGENT

THE BROCKVILLE CHRISTIAN SCHOOL WILL BE

FORCED TO CLOSE IN SEPTEMBER

UNLESS WE HAVE A CAPABLE

PRINCIPAL

"Who is willing to help this six-year-old school?"

Please contact the Secr.:

DAVID WEIMA, R.R. # 3, Brockville, Ont.

DOMINION-PROVINCIAL CONFERENCE

•

On towards Socialism

Another Dominion - Provincial Conference in Canada is over. All Premiers, except Premier Manning from Alberta, have in principle accepted Prime Minister Pearson's comprehensive national medicare plan. If introduced, the plan will provide medical and physician services to every Canadian citizen irrespective of health, race or religion. It sounds very indiscriminatory, doesn't it? But Premier Manning sure doesn't think so. He opposed Prime Minister Pearson's medicare plan on the ground that it is a compulsory and not a voluntary plan. Because Mr. Manning, who is noted for some of his christian and conservative convictions, was the only dissentor in principle, it is worth our while to see what exactly socialist schemes such as the Medicare plan, involve.

There are various forms of socialism. The form that the New Democratic Party proposes to establish, as it was re-emphasized at the biennial New Democratic Convention, some weeks ago, is a more dangerous and purer form of socialism than the type implied in the proposed Medicare plan. The NDP's form of socialism entails the nationalization of all major industries and the eventual elimination of the capitalistic free enterprise system. The reason for proposing such a system is because they feel it will raise the standard of living of the masses which is now kept low under the capitalist system in which the employers supposedly exploit their workers. But this form of socialism leads to an economic structure in which the state becomes our employer and we become the state's employees. This form of socialism therefore puts the state in a position in which it can very easily become dictatorial or totalitarian — a form of government which ofers very little individual freedom, and will in some ways (if not many) resemble communism.

The proposed medicare plan on the other hand, is a form of 'distributive socialism'. Distributive socialism is merely an attempt to alleviate the 'poor' condition of the masses, by taking from certain persons a portion of their gains through a heavily graduated income tax structure. It can be either compulsory or voluntary. Voluntary distributive schemes, which are not very popular for reasons of high costs, grant all citizens the freedom to choose whether or not they shall join the scheme, but compell all citizens to contribute financially to the plan in the form of increased taxation. Compulsory distributive schemes, such as the proposed Medicare Plan, compell everyone to join both in membership and financial contributions.

The compulsory Medicare plan does not prevent us as christians to execute our Biblically directed convictions. The plan still allows us to choose the doctor and services we want.

Nevertheless we must accept or reject the Medicare plan on this basis alone. We must take into account the fact that if we favour this particular compulsory social scheme, which does not prevent us from executing our christian convictions, it will undoubtedly be more difficult to oppose the next compulsory social scheme which may conflict with our christian principles. We must also take account of the fact that this medicare plan, while it does not immediately contradict our convictions, may very well contradict the convictions of other religions, such as the Jehovah witnesses. In such a case, the medicare plan represents a step towards the abolition of the freedom of religion.

On these bases, we as christians should oppose the proposed medicare plan; not because the plan contradicts our own christian convictions, but because it is compulsory and thus automatically tends to limit the treasured principle of religious freedom. It is for this reason that Premier Manning's stand should be admired. It is our duty to stand beside him and support him in his views. Let us pray for him tonight.

H. R. JONKER.

Alsof U ze zelf gebakken heeft!

Heus, als U VOORTMAN'S speculaasjes koopt, kunt U die de meest verwende bezoeker presenteren. Ze zullen zich afvragen of U die zelf gebakken heeft.

Iedereen merkt direct dat dit niet zomaar gewone cookies zijn. Wat VOORTMAN'S bakt, bakt VOORTMAN'S goed.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

VOORTMAN'S speculaas wordt gemaakt volgens een recept dat al meer dan 100 jaar gebruikt wordt.

Het is nog steeds niet te laat, om Uw reis naar

NEDERLAND

voor deze zomer

te bespreken.

Voor volledige inlichtingen of een bezoek bij U aan huis, bel of schrijf

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau

543 Brant Street

BURLINGTON, ONT.

634-1813

24 uur per dag bereikbaar.

GELDZORGEN VAN DE VERENIGDE NATIES

De Ver. Naties zitten in de geldzorgen. Verschillende landen hebben een grote schuld aan de Ver. Naties omdat zij hun jaarlijkse bijdrage niet betalen, sommige landen zijn meer dan twee jaar achter met de betaling. Volgens artikel 19 van het Handvest kunnen leden die meer dan twee jaar achter zijn met betalen, het stemrecht verliezen. De nood van de Ver. Naties is zo hoog gestegen dat er een speciale commissie is ingesteld voor de financiering van de V.N.-vredesoperaties. Uiterlijk 15 juni moest deze commissie rapport hebben uitgebracht. Tot welke grote bedragen deze schulden kunnen oplopen toont onze grafiek. Hierin geven wij een overzicht van de stand van de schulden begin van dit jaar, totaal bedroeg de schuld toen ruim 96 miljoen dollar.

DE SCHULD AAN DE VER.NATIES

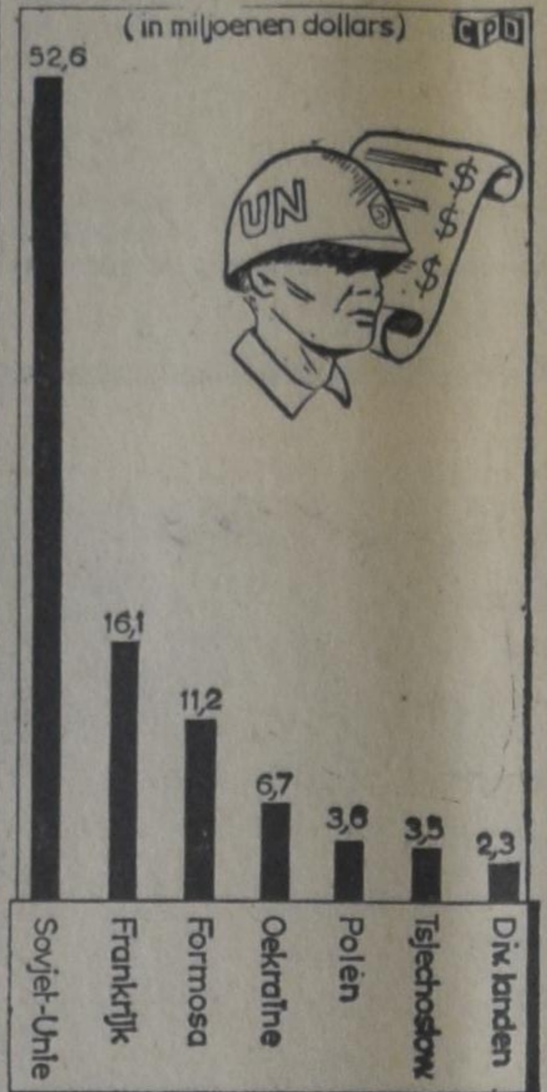

De bedragen die de landen jaarlijks aan de Ver. Naties moeten betalen zijn vrij hoog. Zo betalen de Ver. Staten jaarlijks ruim 31 miljoen dollar, waarmede zij 32% van alle bijdragen aan de Ver. Naties voor hun rekening nemen. Engeland betaalt bijna 7 miljoen dollar per jaar en Rusland moet ruim 13 miljoen dollar betalen, maar dat wil nog wel eens haperen.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

VERDOVENDE

middelen genezen niet, kunnen Uw toestand wel verergeren en zijn gevaarlijk bij veelvuldig gebruik. Wilt U een onschad. geneesmiddel, neemt dan de alom en vanouds bekende Flora-kruiden, waarmee wij de frappantste resultaten oogsten ook in schijnbaar hopeloze gevallen. Broch. en inl. gratis. Toez. desgewenst in blanco verpakking.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangescl even in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar e-n grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat nie*. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Zorgvlietkerk in The Hague, the Netherlands. A postwar church in the Reformed tradition constructed as a meaningful witness to a modern world.

CHRIST AND ARCHITECTURE

BY JOHN KNIGHT

One of the most frustrating decisions the building committees of our churches face, when a new sanctuary is needed is "what kind of building should it be?" A seemingly simple question, until plans are submitted and then weeks, sometimes months of indecision, disagreement and sometimes temperamental outbursts. Everyone has some idea what is needed, but these ideas are not clearly defined, are not realistic and what is worse, are presented by men who are totally uninformed about the two most important criteria, when is comes to building churches: is it **theologically correct** and is it **architecturally sound?**

Answers to these two basic questions are given in a most unusual (and beautiful) book recently published, **"Christ and Architecture"***), a book that was years in the making and that seeks to find a distinct expression of Reformed/Presbyterian church architecture.

The publishers, the Wm. B. Eerdmans Publishing Co., should be congratulated. "Christ and Architecture" is a handsome volume, the full-page photographs are superb and the lay-out and typeface compare favorably with the finest art volumes published today. Booklovers will find it a joy to go through its fascinating survey of the best that Reformed/Presbyterian architecture has to offer in Europe and North America.

It is a costly volume, but after reading the text and observing the photos, diagrams and floorplans I've come to the conclusion that this book is a fine investment for anyone who takes more than a casual interest in church architecture. Building committees should find the book of real assistance in answering their many questions. It wouldn't surprise me that "Christ and Architecture" would become somewhat of a classic, since it is the first guide of its kind and the authors, the theologian Bruggink and the architect Droppers have come through admirably.

WORD AND SACRAMENTS

Donald J. Bruggink devotes the first seven chapters of this book to the theological aspects of Reformed architecture. It is not surprising that many of the illustrations come from post-war churches in Western Europe, particularly the Netherlands. Because it is here that the Reformed character of church buildings was re-captured and translated into meaningful contemporary elements.

Re-captured! Time and again the author takes us back into history: the early church buildings at Istanbul and southern Europe, the churches of Reformation times. And invariably he comes to the conclusion that something very essential was lost during the past two centuries. Most architecture distracts from the essentials of the worship experience: the people of God gathered around the Word of God and the visual symbols of Christ's Sacraments.

The solution is in the elimination of frills and a return to simplicity. Much is said about the prominence of pulpit, the Lord's table and the baptismal font. Each should be focal points for the worshipper. Illustrations show how churches have related these three all-important elements, so their meanings immediately become clear to the observer.

Some churches have placed the font near the church's entrance to symbolize that through baptism one enters the church. One church's font is constructed in such a way that the splash of water can be heard throughout the sanctuary.

Calvin wrote in his Institutes (Book 4, 15, 3),

> "But we must realize that at whatever time we are baptized we are once for all washed and purged for our whole life. Therefore as often as we fall away, we ought to recall the memory of our baptism and fortify our mind with it, that we may always be sure and confident of the forgiveness of sins."

Certainly the baptismal font must have a central place in our Reformed churches.

The rich, ornamental interior of Haarlem's St. Bavo Cathedral, with the pulpit to the right, flanked by the elders pews (foreground). To the right, behind the main sanctuary a separate area was set aside for the celebration of the Lord's Supper. Some modern Reformed churches have also built annex rooms for the Lord's table.

ALTARS AND TABLES . . .

The interior of the Hague's Zorgvlietkerk on this page shows a very simple table (left in front of the church) of which we also show a close-up. The plate, pitcher and cup are characteristic of the trend to simplify the elements. This isn't new, of course. The early church only displayed the basic elements of the Lord's Table: the cloth and vessels. Only later were other things added, such as a crucifix, candles and containers for relics and the consecrated elements.

Zwingli replaced the silver and gold of the Roman church with simple wooden cups and plates.

Elaborate tables and the altars so common in many Canadian churches (think of the Anglican churches, for instance) only distract from the real message of the Lord's Table. To make things even worse, these tables or altars are so far removed from the congregation, that we can no longer speak of a congregation gathered around the table of the Lord.

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

Common Market Trouble

Not long ago engineers succeeded in building the world's longest tunnel under Europe's highest mountain, the Mont Blanc. The 7½-mile tunnel shortens the distance between Paris and Rome by 125 miles. Of course at the occasion of its official opening the statesmen competed with each other in pointing out of how great significance the new connection is in the forming of greater political as well as economic unity of Europe.

President de Gaulle was there to speak for France and Italian president Saragat expressed the hopes of the Italian people. They used much the same words, yet meant quite different things, as became apparent a few weeks ago in Brussels, where the headquarters of the European Economic Community is located. The EEC is better known as the Common Market.

As readers of this column may remember from previous articles on the subject, the six members of the Common Market like to view this organization as a big step towards the formation of a United States of Europe. The reasoning is: if we grow closer together in an economic sense we are automatically closer to political union.

There can be little doubt that the Common Market has accomplished much good in Europe. The astounding recovery from the ravages of the second world war, the unprecedented upsurge of a strong and healthy economy are largely results of the economic co-operation.

The Common Market's aims are realized by the elimination of tariffs, the levelling off of prices, and a planned production. Last December 15, the six members of the Common Market passed a giant milestone when, after months of negotiations, they finally agreed on an agricultural policy. Agriculture is still one of the world's main industries as it produces the one thing that is really indispensable to mankind: food, and it was therefore a tremendous achievement to come to an agreement on this point. The man who heads this department of the EEC is Mr. Sicco Manshold, a Dutchman. He served as Minister of Agriculture in Holland's first postwar cabinet, and also in later cabinets. The writer had the privilege of meeting him several times in that capacity. Time Magazine reported that Mr. Manshold's voice broke with emotion when he announced the agreement.

To illustrate what is involved in such agreements we're quoting the following examples: a panel of experts struggled for days with the question how much chocolate should go into the making of an ordinary chocolate bar. The trouble is that each country has its own ways of making chocolate candy and to standardize the products somewhat and still satisfy customers in six countries was a problem that might have staggered even Solomon. Yet such problems are encountered by the thousands. Take the production of such simple things as blankets. The French want wide blankets that they can tuck in, but the Germans want theirs narrow.

Yet such problems are relatively simple compared to such things as grain prices. German farmers have for years received the highest grain prices, thanks to their government's agricultural policy. The French, on the other hand, followed a totally different policy, resulting in much lower prices. To equalize them somewhere in the middle meant that the Germans had to accept huge losses. In the fact of a general election coming up next September it isn't the wisest thing to do for a government that wants to be re-elected. Yet, this is exactly what the Germans did, under pressure from France. To offset the internal political consequences the German government promises huge subsidies to prevent thousands if not millions of farmers from going bankrupt.

The French farmers expect a tremendous shot in the arm from the equal grain prices. Their exports, already up by some 250%, will net them even greater profits. When the Germans did give in they expected of course to receive something else in return. Their sacrifice was not purely idealistic. And here we encounter the power play behind the scenes that makes all these political and economic manipulations so complicated and involved that a layman can never hope to get a complete grasp of them.

Germany is looking forward to European unification. It hopes that this unification will also include that part of their country which is now communist controlled: East Germany. As one of Europe's largest nations, and also as one of the strongest economically, it hopes to play a major role in that unified Europe.

There are two conceptions as to how Europe eventually is to be unified. The one propagated by all the six members of the Common Market, except France, sees the future Europe somewhat as the United States, with a central Federal government, the elimination of national borders. General De Gaulle has nothing but scorn for such ideas. What he wants is the maintenance of Europe's separate nationalities, but united by common consent and following unified policies in regard to the rest of the world. Naturally, France is to play the major role in such a United Nations of Europe Organization.

When the Germans accepted the farm agreement last December at such huge losses, they reasoned that at least it bought them the right to insist on their way of unifying Europe. France couldn't back out of the farm agreement, it would cost them too much, especially in view of the fact that the French farmers also have to go to the polls next December to re-elect De Gaulle.

But the Germans, and the other Common Market members with them, have miscalculated. A few weeks ago they hopefully proposed that the funds now controlled by the Agricultural Committee of the Common Market, be transferred to the European Assembly in Strassbourg. This European Assembly, in the scheme of Germany c.s., is the forerunner of a European Parliament. The proposal thus was a further step in the direction of the United States of Europe as all but De Gaulle see it.

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

(Continued from page 9)

But if they thought that De Gaulle was caught in a corner they had a surprise coming. De Gaulle angrily called back his representatives in the Common Market meetings. "Do they think we can be bought?" he said according to newspaper reports.

He risked the votes of his farmers, but, like Germany's Erhardt, he promised them adequate compensation. And with that action he once more brought the Common Market to the edge of collapse, and it will probably take months of negotiating to resolve the difficulties.

No, De Gaulle was clever enough not to quit the Common Market altogether. That would have given the other members the chance to invite England to join. He will no doubt again hold out for the best deal, the best for France that is. And if the past gives any guidance, he will probably get it too.

John Vriesinga.

AN OCTOBER FEDERAL ELECTION ?

Various rumours of an October election have spread Parliament Hill in the last few weeks. Prime Minister Pearson, however, has denied such rumours and has assured the Canadian people that a fall election will occur only if the Opposition forces one.

What are the possibilities of a fall election? What are some of the advantages and disadvantages which both the Liberal and the Progressive Parties take into consideration, when the parties' machinery study the possibility of a fall federal election?

An October election will occur before the proposed electoral redistribution is put into effect, since the latter will not occur until early next spring; thus such an election will take place under the old 1951 electoral boundaries. This means that the Liberal party still has the advantage of being able to return 12 (instead of 11 under the new redistribution) Liberal MP's in the Maritimes. But it also means that the Liberal party is missing the far greater advantage which the new redistribution offers — namely a much greater chance of a liberal majority, because the new redistribution plan significantly increases the urban, and reduces the rural, constituencies; that is, it cuts deeply into the strongholds of the Progressive Conservatives. On this standard it is to the Liberals' advantage to have an election after redistribution (this means next spring); but on this standard also, it is to the Progressive Conservatives' advantage to have a fall election.

Yet the Liberals appear to consider calling a fall election; the Progressive Conservatives, on the other hand clearly illustrated that they have no taste for a fall election, when they rejected the golden opportunity of defeating the Government after the tabling of the Liberally-unfavourable Dorion Report. Why this apparent contradiction? Are other and more important factors being considered by the two parties?

Such is undoubtedly the case; some of the more important factors centre about the present state of the Progressive Conservative Party. Progressive Conservative popularity, in spite of the liberally-unfavourable Dorion Report, is presently at a very low ebb. The factors that account for this include a lack of Progressive Conservative leadership, a lack of party unity, a lack of a constructive program, and a poor execution of the duties as Opposition.

The Progressive Conservative Party is still struggling the leadership question. The party members, as well as the Canadian public, know that Opposition leader John Diefenbaker can not always remain leader of his party. A new leader is not only necessary, but eminent in the near future. And the Liberals realize that a new Progressive Conservative leader could reorganize the party to the Liberals' disadvantage. An early election, while the Progressive Conservatives still ail from the leadership problem, is to the advantage of the Liberals.

Moreover, the Progressive Conservatives presently have no constructive program to offer to the Canadian people, and the Liberals are taking advantage of it. The Liberals have introduced several social programs including the Canadian Pension Plan and the proposed Medicare Plan. The Conservatives on the other hand have failed to come up with a constructive program along more conservative lines — proposing to guard capitalism, freedom, and individual initiative. The Canadian people who are primarily looking for constructive leadership, have looked at the Progressive Conservative Party in vain; consequently, they have turned to the Liberals' scheme of compulsory socialistic redistribution of individual incomes. It is to the Liberals' advantage to call an election before the PC Party reorganizes itself, and adopts a constructive program.

Finally, the proposed Medicare plan has received generally favourable reception among the provincial Premiers. This certainly tempts the Prime Minister to adopt it as an election issue.

It is now entirely up to Prime Minister Pearson to decide when the next federal election will be held. Presently there is not sufficient evidence to point to an October election. On the one hand, Prime Minister Pearson denies the rumours of an early election, while on the other hand the Liberal Party machinery gives various indications that it is preparing for an October election. Because an election must be announced at least 8 weeks ahead of time, the Canadian people will know by the end of August whether or not there will be an October 18th election.

H. R. Jonker.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN AUGUST

No. 168

Author: J. L. VanGrieken

Black: 1 piece

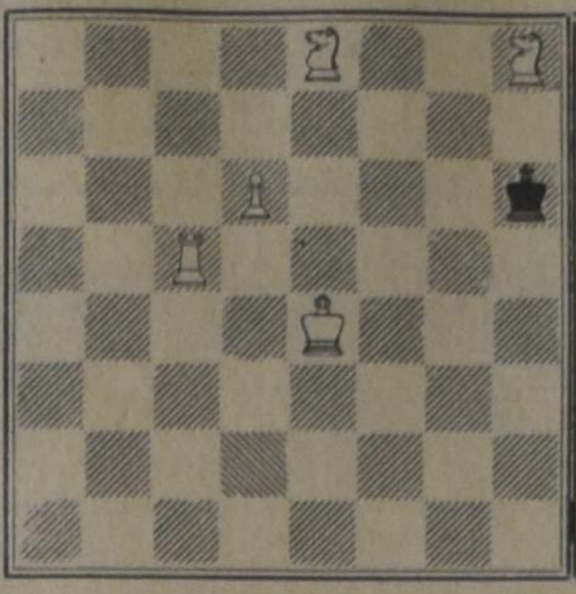

White: 5 pieces

White to play and mate in three moves.. 3 points.

No. 169

Author: S. Loyd

Black: 5 pieces

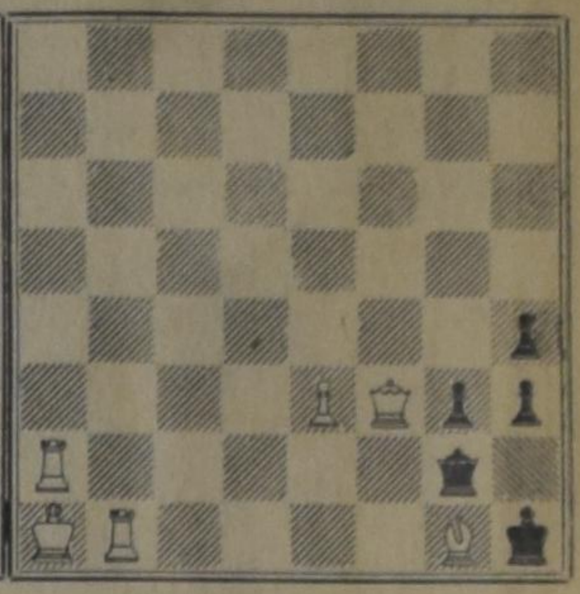

White: 6 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points.

NOTES

1. Even if you will call this series very easy you certainly will enjoy the problems as they are quite interesting.
2. No. 168 may be compared with No. 164, but the way of solution is different. The black King seems to have a way out always. The full solution is asked for.
3. No. 169 is a Loyd-product again. This man possessed an endless quantity of surprises. It is quite possible that you will say, "This problem is unsolvable". Remember then that this is just what Loyd wanted you to say. Give the full solution, please.
4. Do not send in the solutions of these problems before the second series of the month will have been published.

NO. 2 OF A SERIES

DRUG ADDICTION - DEATH ON THE INSTALLMENT PLAN

BY INEKE PARLEVLIET

THE PUSHER ADDICT

Without too much trouble a drug addict can buy narcotics from a dope handler in order to re-sell it again himself. For $25 for example he can purchase a half load — 15 bags — of heroin which he can sell for $3 each. The profit of $20 enables him to pay for his own use. Or he can buy a bundle — 25 $5 bags — for $75. In this way the addict will always have enough money available to support his own habit. Of course he has to find his own customers. But that's not too difficult. If he can't find them, well, he makes some, by interesting non-users in his sale stuff. After all it is for him much more important to have a reliable and sufficient "income" than that the number of drug addicts is enlarged again.

As an average each addict makes four new addicted customers in this way . . . . Those four will each make four other ones when their time has come. There is no end to it . . . .

THE RISKS AND PROFITS OF A PUSHER

The fact that the illegal narcotic business is doing better than most of the lawful big international companies is sufficient evidence that the drug profits greatly exceed the risks involved.

The Big Pusher by trade is the man behind the screens and he makes a fabulous amount of money. Fellows like him live in luxurious apartments with great wealth, while they have a legal business at the side as a cover-up affair. Many of them donate large amounts to needed causes, churches included. Of course the man in the street hasn't any idea what kind of character this generous giver is in reality. Often the police have better inside information about him, which does not mean that it will be easy to lay their hands on him.

Such a big pusher buys for example an ounce of heroin for about $750, "cuts" it — which means he divides it into equal amounts —, bags it into 500 $5 decks and sells these to the retail pusher.

The last man in his turn can easily make $1000 a day by re-selling it to the addicts. The money he makes is consequently tax free. If he is smart and cautious enough he can earn an income of more than a million dollars in just three years. Even if he falls into the hands of the law he still has a good chance of beating the case as the long fingers of the Mafia and the corruption in some parts of the government might set him free on the basis of a minor technicality. In case he is convicted he would only get three years of imprisonment in New York State, but spreading out his million dollars over a six year period is still quite a reasonable income . . . .

However, it does seem that stricter laws and heavier punishments for these pushers have effect: Since in Ohio for example a pusher gets 20-40 years free food and shelter in jail, drug addiction has declined greatly in this State.

THE TRAFFIC IN DRUGS BEHIND THE SCREENS

The whole evil business of heroin traffic finds its beginning on the colourful poppy fields in Turkey where about 80% of this drug grows in the form of opium.

The about 200,000 Turkish opium farmers must sell their total crop to the government, but like most other people they have a deep rooted love for money which makes them cunning enough to withhold a part of their opium harvest for the illegal market.

Black marketeers gladly buy it and bring it to Syria in armed caravans as the contents of their packs have to be protected against Turkish and Syrian patrols. Gunmen guard these convoys and quite regularly serious fighting is involved during the transport of opium into Syria. Every month an average of 11 policemen and smugglers are killed along the Syrian border.

From Syria the opium goes to the not very legal laboratories in Lebanon and for final refining on to southern France. Italy and the Mafia are the springboard by which white powder jumps across the Atlantic, where it finds its way to the big cities and the ever demanding addicts.

Not in all countries are the traffic and use of narcotics illegal. Until fifty years ago every citizen in the U.S.A. could buy opium. Many drug store medicines had as the basis of their ingredients narcotics which were derived from opium and a great many people where hooked on the seemingly innocent Soothing Syrup of Mrs. Winslow or on Dr. Cole's Catarrh Cure. Around 1900 one in every 400 Americans was more or less addicted to some derivative of opium.

At last a law was passed — the Harrison Narcotics Act — that only licensed doctors could prescribe cocaine or other opiates, and five years later, in 1919, the Supreme Court of Canada ruled that no drugs could be handed out to addicts. The Mafia, however, was quite ready and anxious to take over what the Law forbade and the illegal drug traffic has been booming ever since.

The custom officers feel more or less hopeless as far as preventing dope smuggling is concerned. Twelve policemen need a full day to search one ship for narcotics when it reaches the harbour. Since about 12,500 ships and 18,000 planes arrive annually in New York City for example, it is quite obvious that it is impossible to do a thorough job. If the smuggling of dope could be better controlled, there would be many less addicts. The opposite is just as true. The easier drugs are obtainable, the more people will make use of them and become addicted.

In Denmark for example narcotics are still legally available. The result is that the country consumes 60% more addictive drugs per capita than any other country in the world. The government of late has been tightening control, realizing at last the danger of its lack of supervision.

The city in the world with the most drug addicts is Hong Kong. Although with a third of the population of New York City it has more confirmed addicts than all the U.S.A.

THE DIFFERENT KINDS OF NARCOTICS

Not all narcotics are derivatives from opium. The ones which are, are called "white drugs." The most familiar ones are: Morphine, Codeine and Heroin.

Morphine is white and made straight form opium, but it is more addictive than opium itself.

Codeine is not as dangerous, but still dangerous enough to be controlled. Medically is is used as a pain reliever.

Not derived from opium are: Cocaine, Marijuana and the synthetic drugs like Methadon and Demerol.

Cocaine is obtained from cocoa leaves and grows primarily in Bolivia and Peru. The white drug stimulates and excites the nervous system and creates sexual desires. Used in excess or over any prolonged period it causes sleeplessness and emaciation and leads to physical deterioration of the brain. Cocaine is very expensive and while heroin is a depressant and cocaine a stimulant many addicts prefer the combination of these two as it will give an even more pleasant high. They named this mixed drug "speedball." Cocaine can be sniffed, eaten or injected either in the muscle or in the artery. The South American natives used to chew the cocoa leaf until this practice was outlawed.

Marijuana — known throughout the world by more than 300 different names — is a narcotic derived from the hemp weed and is smoked in the form of cigarettes. Its effect varies with the individual and the strength of the drug. A prolonged use leads to acts of violence, extremes, madness and even homicide. However, it does not cause withdrawal symptoms as heroin does.

Methadon and Demerol are developed by pharmaceutical companies. The first one is used as a withdrawal drug in treatment of addicts. Its effect is like that of morphine but it is not as dangerously addictive. Demerol, however, is equally addictive to morphine.

(To be continued.)

ARCHITECTURE

(Continued from page 9)

. . . AND OTHER THINGS UP FRONT

Rev. Bruggink also attacks placing flags in churches, especially flanking the pulpit. Not only the national flag, but also the Christian flag (a recent innovation) should go. No flag is necessary to symbolize the Church when the congregation is present.

A long chapter is devoted to the place of choirs in our worship service. The author says that what happens at worship services is

> "the congregation is inside the place of worship. God's people gathered about the preaching of the Word, seated about the Lord's table with their minister, elders and deacons in their midst".

There simply is no room for a choir (or "choirolatry" as Bruggink calls it) as part of the clergy up front. The choir does not entertain the congregation.

> "The choir does not communicate God's grace, but the people's gratitude. The role of the choir (like that of the rest of the congregation) is to respond to God in praise. It is not to be confused with the means of God's grace — Word and Sacraments — and therefore must not be placed with them. Architecturally the choir must be placed with the rest of the congregation, which it assists in its response of praise to God."

Later the author continues,

> "Theologically the choir can be positioned among the people at the east end (up front) as well as the west end. Functionally the choir is best able to serve its purpose of assisting the congregation in song not when it sings at them from in front, but when it sings with them from behind."

Many European churches have the choir on a balcony behind the congregation. The Church of Scotland has the choir in front of the church, often facing the minister, turning around to face the congregation only when singing. A happy solution is found in the Applewood United Church at Port Credit, Ontario, patterned after a Reformed church in Zurich, Switzerland.

CHURCH BUILDING

All aspects of Church Building are covered in the second part of the book. Carl H. Droppers, an experienced architect gives excellent advice to building committees in six practical chapters: Teamwork, Economy, Expression, Structure and Shape of Buildings and Programming. An appendix on the Choice of an Organ completes the book.

The simplicity of the Lord's Table in the Zorgvlietkerk is characteristic of new trends in church architecture.

Many diagrams and floorplans are supplied to illustrate this part of the book. Choosing a location, making the most of your property, climate control, landscaping, seating arrangements and much, much more are discussed in detail. With this book building committees will be able to talk intelligently with planners.

The two authors have collaborated on this book. Both have travelled to see the same churches, to evaluate them and to discuss them. This has called for a great deal of teamwork. Each section of the book has a great deal of merit, but it is the combined package that makes it complete. The working together of the theologian and the architect towards one goal: to supply a Reformed readership with a set of sound standards. They have succeeded in doing just this.

There is a Dutch paperback called "Aspecten Van Kerkbouw" that contains a series of essays by pastors, philosophers, artists and architects on building churches. The wellknown artist Roelof Koning states in this book, that "art in our churches should not serve as decoration, but assist in worship experience".

The picture of the Zorgvlietkerk illustrates, in my estimation, the only example in "Christ and Architecture" where the decorative is over-done and perhaps a little distracting. All other examples illustrate well what the authors are trying to communicate.

Perhaps our readers may wonder why this book review appears in article form as part of our series in art and why the endorsement of this limited edition and costly ($20.00) book is so enthusiastic.

First of all, architecture falls within the scope of the visual arts although it is an area which we have not explored thus far.

Secondly we are searching in this series to find Christian standards in evaluating the world of art and this book is an excellent guide to the world of church architecture.

And last, the book is a work of art. It has a dignity worthy of its subject matter. Superb photographs on heavy paper provide us with a living-room tour of many fine churches and sometimes it takes as many as ten photos to show us all the important elements.

It is a worthwhile experience to share and enjoy the work of so many architects, each of whom is artist in his own right.

---

*) "Christ and Architecture" by Donald J. Bruggink and Carl H. Droppers, published by the Wm. B. Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, Michigan. ($20.00).

Drivers Jack McEachern, right, and Ron Krinke from Edmonton, Alberta, check chains holding walnut cargo.

With the mighty Mackenzie River in the background, a powerful *Nodwell Transporter* starts off through thick mud with a load of cracked walnut shells for the oil drill rig 30 miles away in sub-arctic wilderness.

Heavy going for two *Nodwell* transporters on their way overland with supplies for exploratory drilling crew deep in Canada's northlands. *Photos: Ted Grant*

Along The Walnut Run

When the high-riding sun of mid-summer casts constant daylight over Canada's northern sprawl, the pace of oil exploration lengthens into seven-league strides for hardy crews in sub-arctic wastes. Despite big-engineering necessary to drill down over two miles in the quest for black gold, the explorers remain mobile. Several weeks of work underway at one site is already planned for repetition at the next some miles away and as new gear arrives other equipment which has finished its part of the job is sent back on returning transport for shipment to the next drill site. Typical of varied equipment required to grind a 12,000-foot-deep hole through the sub strata just a few degrees from the arctic circle are strange and powerful vehicles to bring drillers vital supplies. *Nodwell Transporters*, used by one Shell Oil exploration crew in the Wrigley area of the Northwest Territories this year, proved their capabilities of moving over ultra-soft terrain with heavy loads, when they plowed through feet-thick soft mud, swamps, streams and brush. Their loads at one time—tons of cracked walnut shells, brought north by Mackenzie River barge. Used as a filler, the walnut shells are part of a thick mix forced down the drill hole under pressure to plug porous gaps in the rock thousands of feet below so that vital cooling-cleaning-circulating drill mud will not be lost and prevent further drilling.

Load of walnut plug on way to drill site. Other filler plugs used by oil drillers include cement, golf balls, crushed redwood bark, mattress stuffing and other materials which help plug holes to allow circulation of drilling mud.

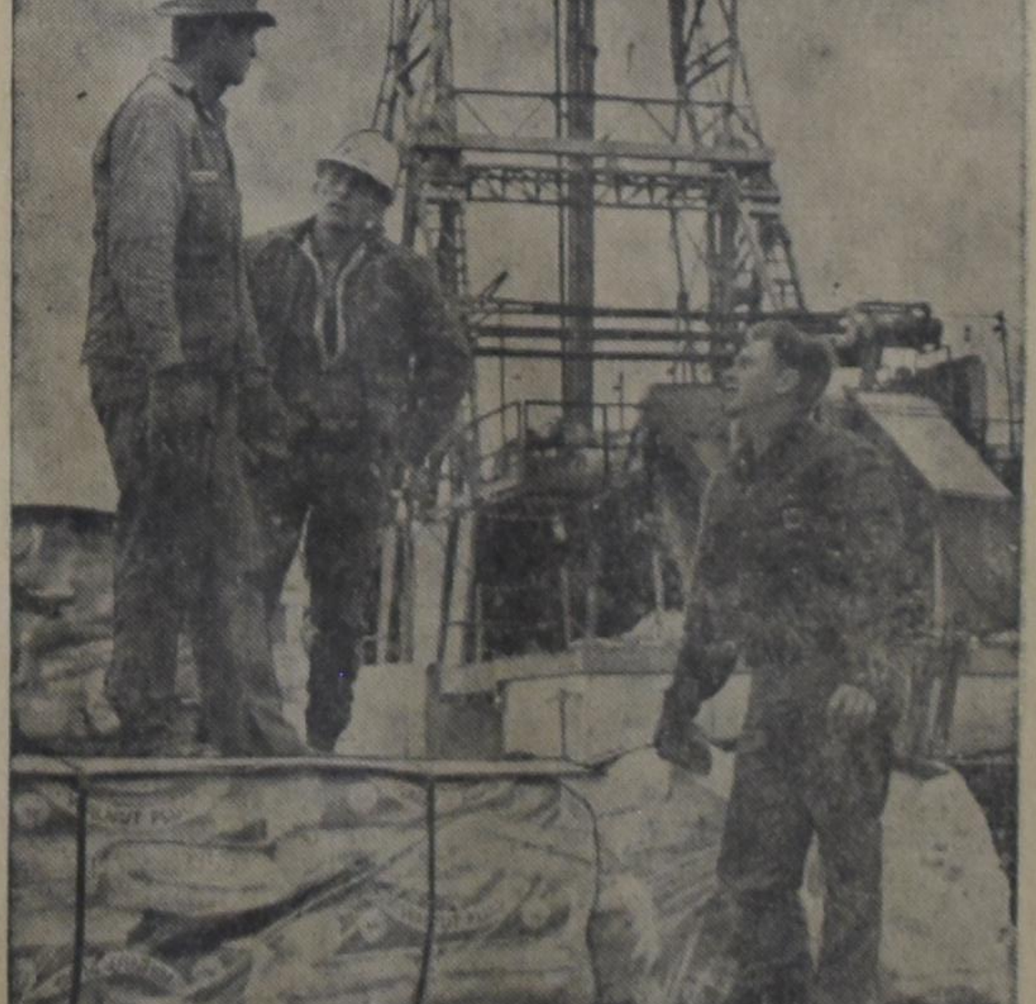

On arrival at oil drill in wilderness, bags of crushed walnut shells end their journey from thousands of miles south.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

WANTED
Single or Married Man
FOR
DAIRY FARM

Must have experience. Good wages. T. Posthumus, 351 Liberty St. N., Bowmanville, Ont. Tel. 623-2353.

FOR SALE

6 Room insul brick house. 3 bedrooms, bath, furnace and seventeen acres of land with new barn. Greenhouse and chicken Coop. $8,500 down.

8 Room insul brick house workshop and garage. $4,000 down.

5 Room frame house, 1½ acres of land. Barn 33 x 60 and one barn 20 x 50. Double garage. $7,500.

General country store with living quarters, on paved road. Owner retiring. $8,000 down. Stock at invoice.

Also for sale several tobacco and dairy farms.

CALL
HENRI BOUCKAERT
Realtor
Phone AYLMER 387W
or his Agents
Edgar Bouckaert, phone Aylmer 387G,
Joe Van Goethem, phone Aylmer,
John Wybenga, Beachville, phone 432-6406.
Members Tillsonburg District Real Estate Board
MLS Service.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. - Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Lambert Huizingh
Acredited Public Accountant and Auditor
Commisioner for taking Affidavits
•
9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797
•
139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
For all your books and records.
PRICE LIST ON REQUEST
1058 Main Street West,
Hamilton, Ontario
Phone JA 8-1932

Families visiting or, wanting to settle in the
KELOWNA AREA
are welcome to call or write,
MR. G. JANSEN,
1453 BRAEMAR STREET,
PHONE 762-0400
or,
MR. R. FEENSTRA,
R.R. 4, GORDON ROAD,
PHONE 762-8988
for information regarding employment, housing, etc.

At this time we are trying to establish a church in Kelowna and more families are required. A classical home mission committee considers excellent possibility for potential mission field.

CRITICISM - A CHRISTIAN DUTY

It is very unfortunate to see that some active Christian people are intolerant towards criticism. Possibly it is due to an inaccurate understanding of what criticism actually consists of.

A truly Christian approach to criticism leads to constructive criticism. Such criticism does not criticize your character or your personality — i.e. your person — but it criticizes your ideas in the light of the Bible. Such criticism tries to point to the stage where sin has crept into your pattern of thought.

This criticism is based on a goal that is common to both the person criticizing and the person whose ideas are being criticized — namely on the common desire to discover what God says about the various things that concern our thoughts — the nature of Christian political activity, the philosophies and views of the CLAC, the educational creed of the ARSS, or the role of the church in social life.

This form of criticism should be accepted by all Christians; and all Christians must be engaged in it. It is a united attempt to practice God's Word.

H. R. Jonker

THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF FREDERICTON, N.B., CANADA

is offering in promisory notes

$6,000 at 5%

Notes will be sold in multiples of $500 and $1000, maturing in one, two, three or four years with semi-annual interest payments. Funds will be used to re-finance $6,000 for their Parsonage.

The Fredericton Church is a denominational Home Mission Church under the supervision of the Board of Home Missions.

Interested parties please contact
Mr. A. C. Pelkman, 456 Gibson St.,
Fredericton, N.B., Canada.

PERMANENT POSITION

for reliable married man on S.P.F. Swine operation for large Feed Company in the Kitchener area.

Good wages, house, heat, hydro, medical benefits supplied.

For further information and appointment contact Mr. Peter Vanderzwaag, Martin's Farm, R.R. 1, St. Agatha, Ont. Telephone St. Clements 519-699-5703.

SCHOOLBUS FOR SALE

'61 Mercedes Benz. Seats 25 children. In excellent running order. Very economical to operate. $1,200. For further information call J. Bezuyen, Jordan Station, Ont. 562-5163.

ROOM AND BOARD WANTED

Mondays to Fridays, beginning in September, for male student near Ontario Vocational Centre in London. Write: Benny Klein Geltink, R.R. # 3, Tavistock, Ontario.

For Sale: A lovely two manual
REED ORGAN
with full pedal board. In modern walnut case. Contact Mr. Ernest Termorshuizen at 643-2335 or R.R. # I, Grimsby, Ont. Organ in excellent condition.

65 Acres

of market garden land in the Fenwick area. Greenhouses, irrigation and a brick bungalow. Only 15 miles to Niagara Falls, Ontario. 19 Acres fruit farm. Cherries, peaches, pears, etc. Full line of implements. 89 acres farmland, Wellandport. 50 acres about 10 miles from the Falls or Welland.

SERVICE STATION with large living quarters. Good gallonage. Corner location near park in Welland. For homes, businesses and farms call day or evening.

FRANK HORNICH
Real Estate Broker
Box 174 FONTHILL 892-6141

CROSS WORD PUZZLE

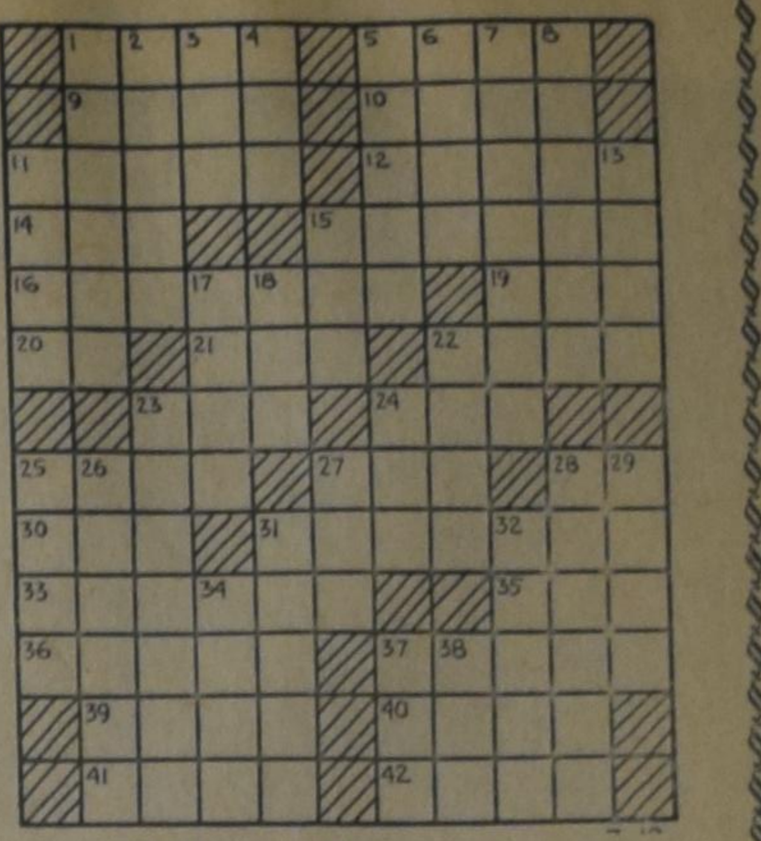

ACROSS
1. Aquatic mammal
5. Historical island
9. Sea bird
10. Ruth's husband
11. Shun
12. Nobleman
14. See ——
15. Spanish title
16. "A little bit of heaven"
19. Bird's beak
20. Indefinite article
21. Frosty
22. Good Queen ——
23. Turn right
24. Torrid
25. Feathered scarves
27. Greek letter
28. Thus
30. "The —— and the Pussy Cat"
31. Flasks
33. Concealed sharp-shooter
35. Polynesian drink
36. Lady of Troy
37. Professional underwater worker
39. Study
40. Across
41. Places
42. Container

DOWN
1. River: Wales
2. Eat away
3. Cuckoo
4. Guided
5. Subsided
6. Money lent at interest
7. See 12 across
8. Portuguese islands
11. Operatic melody
13. Seizes
15. Ship's curved plank
17. Fibs
18. First-rate
22. Clay vs. Liston, for instance
23. The Sea of ——
24. Edible item, sometimes
25. Nonsense: colloq.
26. Proprietors
27. Jutting rock
28. Hard to endure
29. Eskers
31. Flexes
32. Washes
34. Kind of fuel
37. Getting familiar with a Ph.D
38. Ragweed genus

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a **helping** hand?

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(31)

"Ah, well we may have better luck tomorrow," said McCaig with the patience of a man who has learned to wait on tides and rains and winds and the haphazard goings of vessels bound by them. He took alternate watch the next day with John, walking the scant mile to the sea and patrolling the firm yellow sand to relieve the monotony of staring out across the unresting blue to the blank horizon.

On the afternoon of the third day, John, who had spent the morning on shore, fire ready for the smoke signal, long canoes drawn by the beach, was entering in his note-book the last items calculated into bars. He was, they had decided, to sail the next morning and to do the best he could with the stock on hand. His prospective father-in-law had sent palm-oil wine, salt meat, dried lotus cakes and shea butter, gri-gris to ward off unnamed evils, as well as several jars of salve and antidote for bites and wounds. John smiled at the chief's concern for his son-in-law and thought instantly, the smile fading, of the man whose son-in-law he wished above all things to be, whose interference he had sworn never to forgive.

He heard his name called and scarcely recognized McCaig's coive, high with haste and excitement.

"Mr. Newton!" The call came again and McCaig came through the trees which fringed the low knoll to the west, flushed and perspiring with exertion.

"You've smoked a boat," said John pleased. "Better, you've been aboard, by the look of you. What luck? Did they have knives — and rum?"

"Both, but that is not the point. The vessel had already passed when I got to the shore and there was a fair wind. However, I thought I could lose nothing by smoking her and sure enough, she came to anchor and signalled. But this is the amazing thing. As soon as I went aboard the Captain said: 'Is your name, by any chance, John Newton, or do you know of him?' And when I told him that you were here, nothing would serve but he put ashore to see you. He has a message from your father. Karfa and I came ahead in the canoe. The Captain says he will not stay or dine with us and I engaged that you would meet him at the shore."

He paused for breath and looked at his friend who stood, as though arrested in the act of listening, the sun glinting his russet-brown hair to gold, his blue eyes dazed, his lips parted for a question that did not come.

"Go, man," urged McCaig. "We can't leave the Captain standing on the beach. I'll be down — Sunli, where are you? — as soon as I can get me a drink and bring Sunli to help Karfa carry the chests. Here, take your hat. Odd that I nearly missed that ship — the first one I ever smoked from here."

Captain Swanwick of the **Greyhound**, who introduced himself fifteen minutes later to the still spell-bound young trader, was a man wtih a mission. That John Newton should spend the rest of his life on the coast of Africa was, personally and understandably, a matter of indifference to him. But that he, Captain Swanwick, in addition to making a successful voyage for rare and difficult cargo, should succeed in a quest which had been enjoined on him by Captain Newton through Joseph Manesty, part owner of his ship, was a point of pride and worth the trouble it had so far cost him. He had enquired at Sierra Leone and at the Benanoes, but had heard that the young man, if alive, was hundreds of miles away and had abandoned hope of finding him. In fact, he had been of two minds about coming around at the smoke signal, but had no regrets at his delay now.

"My instructions are most definite," he said while John, still inarticulate, stared at him without seeing him. "Your father wants you home. If you have incurred any debts or obligations, Mr. Manesty said — he seemed to think you might be in difficulties — I was to redeem you, whatever the cost, from my own cargo. Come now. Surely you want to see your father again?"

"I — don't know." John did not refer to the prospect of seeing his father, but to the whole matter of his return. If this message had come when he was sick and starving in Clow's service he would have heard it as life from the dead. Now he was curiously indifferent. England had meant restriction, disappointment, heartbreak; the boy whom he thought of with some detachment had been for the most part lonely, frustrated, ill-at-ease. Here he had found acceptance, pleasure, a life made for him with little need to make decisions, no constant belittling comparisons, and almost complete liberty. Why should he give it up? What good had England to offer in exchange?

Mary. Beneath the numbness his heartbeat had quickened with the thought of her as soon as he heard his father's message. For her anything would be worth while. If he were going to her, nothing that he had suffered would weigh against the joy, no suffering to come would keep him from hazarding the attempt. But to go to her penniless, with no prospect of proposing even if she were still free: that was unbearable, and that was more than a risk, almost a certainty. He felt the good soaking warmth of the sun; this was his here, with the flavour of food and drink, the strong incessant colours and untiring variety of things to hear and see, the abandoned freedom of sensual delight, the novelty of discovery, always flavoured with the pungent scent of danger and lurking death. Why give up substance for shadow?

"Surely you believe me," Captain Swanwick continued, the possibility of losing his prize driving him to greater efforts. "I swear" — and he did — "or by anything else you like that I've told the simple truth. I wish I had that packet of letters for you I've mislaid. They would tell you how your father feels." John did not care how his father felt nor did he believe that feelings played much part in his father's action. If he had felt, or cared for his son's feelings, all this suffering would have been avoided. It was one thing to call him home now, lest his deplorable condition under Clow should become known and reflect on an official of the African Company. See his father again? He had long given up thought of it and without regret.

"There was something more, I was to tell you — though of course the letters would have given the details," pursued the Captain. "About some relative dying and leaving you a tidy sum — four hundred a year. Come, that's worth going home for."

But it couldn't be true, thought John; yet why was he saying it? Great-Aunt Henrietta might have died. He used to dream that she might leave him a legacy though he had seen her only once, when a child. But four hundred a year — unthinkable. If it were true, then he could propose for Polly — if Polly were still unattached . . .

"I'm not asking you to work your passage," said Swanwick, his voice shocked as though answering an accusation. "Never think it. You'll lodge in my cabin, eat from my table, be my companion and passenger. I can't speak fairer. And I can't wait longer. Will you come?"

The pleasant heat-relieving breeze, the gold and blue and green of the island, the dusky familiar faces of his bearers, and the cloud of dark faces with whom he had cast his lot, all faded. He was back in a winter garden, looking with dumb adoration at a white English face, wind-reddened by the cold, with young generous mouth and green-gray eyes pitiful under brows that turned up at the ends.

"I must fetch a few things," he said.

He did not ask McCaig, who was standing beside him, for his opinion, nor did he give more than a passing thought to his or Mr. William's inconvenience. Fortunately, McCaig would have considered the rejection of the offer madness but had been afraid that John was mad enough to reject it. As for the re-adjustments of his and his employer's plans, nothing was sure but change. He might have lost John — he had been reasonably sure of losing John — in an accident up river in a dissipation-induced fever or in the event of a duel with Brownridge. This in some sense lightened him of responsibility. He retraced his steps to the factory, made up part of John's arrears in wages out of the small trading funds, pledged himself to give satisfaction from the rest to the chief for his defaulting son-in-law and saw him off in the ship's boat, scarcely more than an hour after he had borne the panting message from the shore.

• • •

The Gabon estuary spread wide and tranquil under a rising December moon waxy white as a magnolia in the indigo sky. John paced the deck restlessly, waiting for his companions to emerge from the cabin. Captain Swanwick and the second-mate had gone ashore with the long-boat and were not expected back until the next day. The sun had flamed down the western waters with its year-round equatorial punctuality just before six, and night had immediately engulfed the hemisphere. Would he ever become accustomed to the long northern twilights, the uneven northern days? Would he ever reach England again? If he had realized when he committed himself to this blasted tub and its fast-talking Captain that almost ten months later they would still be nosing along the coast one thousand miles farther from Mary than when he embarked — well, what then? He would, he supposed, have done the same thing, though the hope had settled into a grim refusal to despair.

As for his legacy, Swanwick, when accused point-blank, had admitted that it did not exist. "I invented it on the spot, when you were doubtful about coming," he asserted laughing. "I reckoned that would bring you, and sure enough it did."

Not that Swanwick had failed in his other engagements. The only passenger on a busy ship, the Captain's guest had time on his hands and too little to employ his mind. He went ashore hunting or carousing, he took a passing interest in the trade — for the **Greyhound** did not carry slaves and its cargo of ivory, beeswax, dyers' wood, and gold took longer to collect — and an observant seaman's interest in the flora and fauna and sea-changes of the new tropic. At sea there was time to waste. The few books on board were soon devoured; the Bible he ignored, a translation of Thomas á Kempis he dismissed after a glance, as belonging to his salad days. Composing some stanzas to Mary filled an idle hour or so but increased desire which drove him to mischief.

One such fit was on him now. In consequence he had challenged the first-mate, the surgeon, the purser and one or two others to a drinking bout at his expense. Drinking was still the least of John's excesses; but the restless devil within him enjoyed seeing his friends get drunk, and complete ennui welcomed the prospect of uninhibited hilarity. Besides, the moon was full and, though he smiled rather sheepishly to realize how seriously he had begun to take native superstitions, his emotions were always high-pitched under her unsparing beams.

The others emerged ready for the frolic.

"What's to drink?" asked the first-mate pulling his chair into the circle.

"Geneva and rum," John had both on hand, purchased from the Captain's store and, instead of a glass, a large crater-shaped shell of over half-a-pint's capacity. "This shell is the size of the draught. He wins who holds out longest, drinking alternately."

"Well, you won't win, that's dead sure," said the purser. "Lucky I have a steady head. One of us should be still vertical when the Captain arrives."

John filled the shell with rum and held it out for a toast.

"'Lay on, Macduff,
And damned be he who first cries Hold,
Enough.'

That's Shakespeare. John Newton will amplify it. What's the worst thing that could happen? Ah, I have it! The curse of the moon goddess upon him who starts first from the liquor."

"What's the curse of the moon goddess, you benighted heathen?"

John quoted the old chief's caution.

"Serve you right if it falls on you."

(To be continued.)